

Curierul Misionar

Anul XXIV

Decembrie 1946

No. 12

PRELEGERI

pentru

Săptămâna de Rugăciune

dela 13-21 Decembrie 1946

PROGRAM

Vineri 13 Decembrie 1946

PRIVEGHIAȚI

Sâmbătă 14 Decembrie 1946 dimineața

CREDINȚA NOASTRA NESGUDUITA

Sâmbătă 14 Decembrie 1946 după amiază

DARUL DUHULUI SFÂNT

Duminică 15 Decembrie 1946

**PREȚUL PLATIT PENTRU MANTUIREA
NOASTRA**

Miercuri 18 Decembrie 1946

**MORALUL MISIONAR ȘI DATORIA CE NE
STA IN FAȚA**

Vineri 20 Decembrie 1946

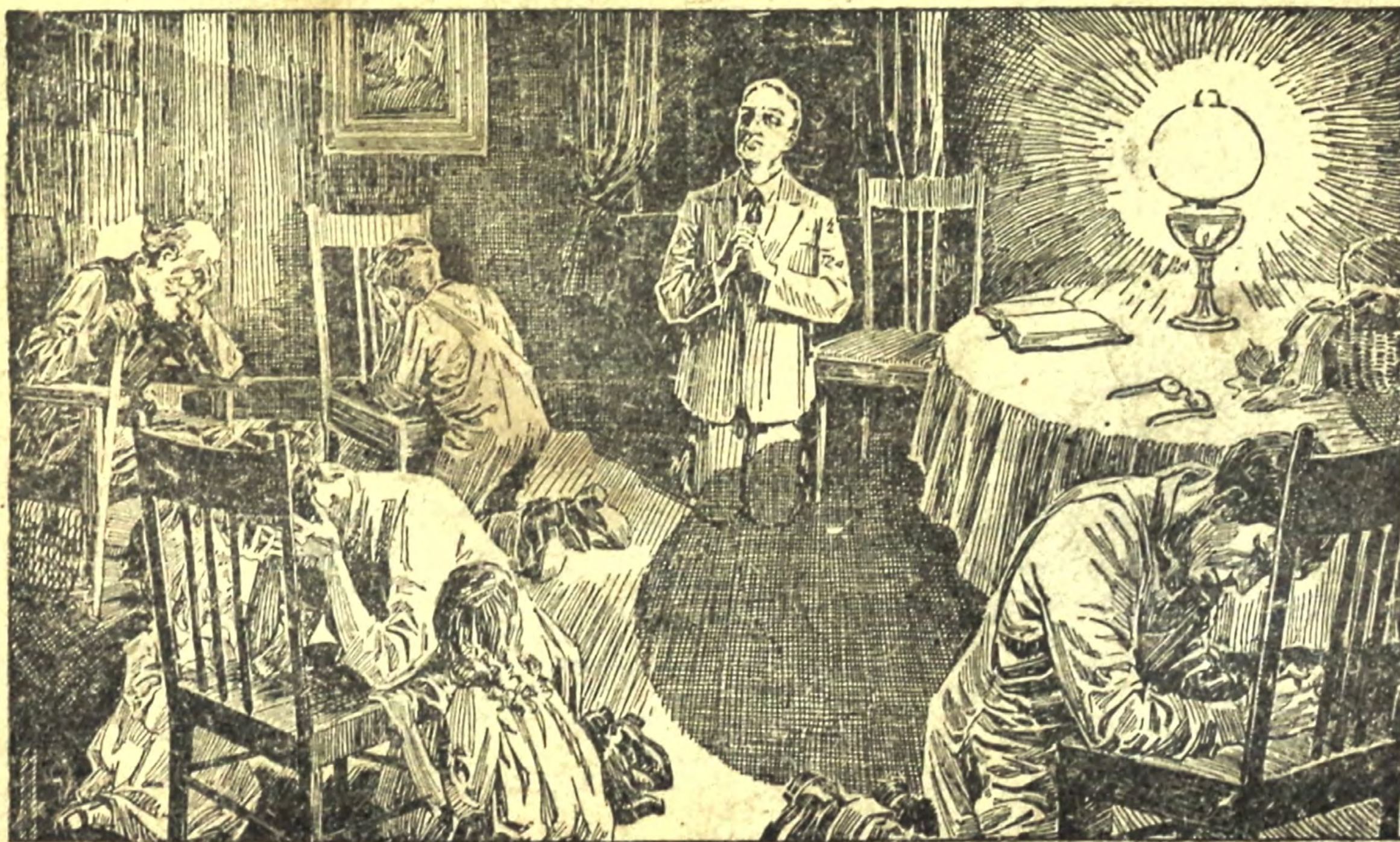
STRANGEȚI-VA COMORI IN CER

Sâmbătă 21 Decembrie 1946 dimineața

PARTAȘIA CU ISUS

Sâmbătă 21 Decembrie 1946 după amiază

INTRA IN CORABIE TU ȘI TOATA CASA TA

Cuvânt către presbiteri și predicatori

Am ajuns iarăși la o nouă Săptămână de Rugăciune, dar de data aceasta în așa condiții cum nu au mai fost niciodată pe pământ. Ne vor lipsi cuvintele pentru a face o descriere potrivită a nevoilor spirituale ale Bisericii în acest ceas. Credincioșii noștri prosperează, însă sunt ei la înălțime în ce privește viața spirituală? Mulți au mari izbânzi în viață însă ajung la naufragiul vieții.

Către cei ale căror suflete au fost îndrumate spre cugetare și gândire serioasă datorită evenimentelor sguuitoare ale ceasului de față, chemarea la rugăciune nu a sunat niciodată mai înainte mai clar și mai puternic. Predicatorii și presbiterii ca într'un nou sens și cu mai multă seriozitate să-și dea seama de importanța conducerii încredințată lor, mai ales în acest timp hotărât pentru Biserică, pentru ca laolaltă să caute pe Dumnezeu și să-și cerceteze inimile spre a fi curățite și împodobite în vederea pregătirii atât de necesară în această vreme.

Prelegerile cari au fost pregătite pentru acest an urmăresc să conducă pe credincioșii noștri pe căile cugetării și faptelor cari vor avea drept urmare o mare adâncire spirituală în viețile lor, și o pregătire în vederea revărsării Spiritului Sfânt asupra Bisericii. Va fi nevoie să se facă planuri îngrijite din partea Conferințelor și Comunităților noastre astfel încât binecuvântările acestei deosebite Săptămâni de Rugăciune și această reînviore să ajungă la cât mai mulți dintre credincioșii noștri. Va însemna înțelepciune din partea conducătorilor noștri dacă vor urmări ca aceste bune solii să fie prezentate poporului așa cum se cuvine, căci ele au fost scrise pentru binele întregii Biserici și avându-se în minte nevoile întregii Biserici. Se va observa firul de aur ce trece prin toate acele articole conducând pe credincioșii noștri în unire către un spirit de rugăciune ce-i va apropia mai mult de Dumnezeu.

Lecțiunile minunate cari au fost pregătite pentru copii ar trebui răspândite într'o cât mai mare măsură. Niciodată nu ne-am găsit într'un ceas mai primejdios pentru băieții și fetele din Biserica noastră ca acum. Nu în-

găduiți ca ceva să umbrească importanța facerii de planuri înțelepte ca în fiecare Comunitate să se țină adunări deosebite pentru copii. Inimile lor trebuie să fie încălzite și mișcate de Spiritul lui Dumnezeu și viețile lor să fie întărite pentru a putea rezista ispitelor grozave pe cari Satana le pregătește pentru nimicirea lor. În vremea aceasta nu este nicio altă lucrare mai importantă decât aceea de a salva pe copiii noștri pentru această solie și pentru servirea Domnului. Cu multă rugăciune și cu plănuire îngrijită aceste străduinți pentru copii ar trebui să se vadă în fiecare Comunitate și în fiecă grupă de credincioși.

Dorim să afragem o deosebită atenție asupra faptului că și în anul acesta din nou să luăm parte la Darul Anual care se va strânge în ultimul Sabat al Săptămâni de Rugăciune, și anume la 21 Decembrie. Să dăm îndemnul stăruitor ca fiecare dintre noi să aducă un real dar de sacrificiu din mulțumire față de Dumnezeu pentru mâna Sa ocrotitoare ce a fost întinsă asupra poporului Său și asupra lucrării Sale. În adevăr Dumnezeu a ocrotit pe credincioșii Săi într'un chip minunat, și oare acum nu vom fi noi gata să aducem lui Dumnezeu un dar corespunzător cu mulțimea de binefaceri pe cari recunoaștem că El ni le-a dat? Dacă este cu putință, toți ar trebui să fim bucuroși a lua parte în a dăruii câștigul de pe 'o săptămână. Alții cari nu vor putea face aceasta vor fi totuși gata a face din darul ce-l vor aduce la 21 Decembrie, cel mai mare dar al lor.

În momentul acesta pășim în epoca cea mai minunată a istoriei Bisericii. Nimic asemănător nu a avut loc vreodată mai înainte. Neamurile poate că niciodată nu vor fi așa gata a primi adevărul ca acum. Ceasul de față va fi greu, dar cel mai biruitor.

Ocaziile de a face lucrare misionară au crescut de zeci și sute de ori în ultimul pătrar de veac. Acum se poate ajunge la oameni la cari cu puțin timp înainte nu puteam merge. Niciodată nu au fost așa multe uși deschise și atâtea chemări urgente pentru o mare înaintare de proporții universale.

Pentru a face față acestei chemări și acestei ocazii, nevoia noastră cea mare este după un simț practic al ispravniciei creștine în ce privește persoana noastră cât și bunurile pe cari le avem pentru a procura oameni și mijloace din destul în vederea ducerii unei lucrări de încheiere pe pământ. Mulți nu-și dau seama de poziția lor de ispravnici înaintea lui Dumnezeu. Mulți trăiesc ca și cum ei ar fi proprietari iar nu ispravnici, persoane cărorora li s'a încredințat ceva.

Niciodată nu a fost un timp când lucrarea lui Dumnezeu să aibă mai mare nevoie de roadele credincioșiei din partea Bisericii, ca acum. Inima largă cu cari lucrători și membri au răspuns la chemarea adresată pentru strângerea de fonduri necesare predicării Evangheliei ne dă îndemnul la o nouă hotărîre să vestim solia cu grabă până la marginile pământului, făcând cu mult curaj și credință orice sacrificiu în vederea atingerii acestei mari ținte. De ce mare importanță este de a termina lucrarea pe întreg pământul acumă cât timp mințile oamenilor sunt primitoare!

Fie ca noi cu toții, conducători și popor, să ne dăm pe deplin seama că noi nu ne putem mișca înainte pentru a face față datoriei, suferinței, sacrificiului și serviciului ce ne aș-

teaptă, până ce cât mai de grabă nu vom fi îmbrăcați cu o mai mare măsură de putere divină. De aceea să-L căutăm cu toții spre a obține această putere de la El. Nu numai să vorbim despre nevoile noastre, dar lucru de mai mare însemnătate este ca laolaltă și personal să facem pasul necesar pentru a căuta și a găsi calea pentru primirea revărsării ploii târzii atât de mult așteptată de poporul acesta, și pe care Dumnezeu a făgăduit-o pentru ceasul acesta.

Lucrul acesta însă, nu poate fi făcut prin simplu sentimentalism. Aci se va putea ajunge numai prin stăruirea înaintea lui Dumnezeu cu inimi curățite de orice păcat și vieți predate, consacrate cu totul însărcinării dată nouă de a salva ce este pierdut. Când noi dăm voinței și lucrării lui Dumnezeu primul loc în inimile și viețile noastre și ne predăm cu totul lucrării ce ne așteaptă și căutăm să obținem puterea cu care să îndeplinim această lucrare, numai atunci vom putea dobândi puterea Spiritului Sfânt cea făgăduită. Fie ca noi conducătorii, venind la Dumnezeu în deplină umilință să conducem turma lui Dumnezeu la cea mai înaltă măsură spirituală.

COMITETUL UNIUNII

Priveghiați

W. H. BRANSON

„Priveghiați, căci în ceasul în care nu vă gândiți va veni Fiul omului”!

Evenimentele cele mai mari din istoria omenirii sunt cele trei vizite ale Fiului lui Dumnezeu pe pământ. Toate celelalte rămân fără însemnătate când le punem alături. Ridicarea și căderea imperiilor, marile războaie dintre națiuni, sunt numai întâmplări pe cale, și au servit ca pietre kilometrice sau semne ale apropierii timpului când Impăratul Slavei Se va arăta.

Sâmburele principal al tuturor profețiilor mai mari ale Bibliei este venirea lui Hristos, fie de întâia, a doua sau a treia oară. Toate au ca încheiere unul din aceste mari evenimente. Motivul acestui lucru este faptul că întregul plan al mântuirii omului este adunat în ceea ce va face Dumnezeu prin Hristos, pentru salvarea neamului omenesc căzut.

Când a venit de prima dată, Domnul Hris-

tos S'a arătat ca Unul care ridică păcatul. Lăsând laoparte slava Sa, veni în lume îmbrăcat cu firea noastră omenească, pentru ca să poată ajunge Mântuitorul nostru. El veni pentru a lua locul păcătosului, pentru a purta vinovăția lui, pentru a plăti datoria păcatului lui, și în felul acesta să ne răscumpere de la moarte veșnică.

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”. Isa. 53, 4—6.

Rostul celei dintâi veniri a Domnului Hristos a fost de a cumpăra, cu însuși sângele Său, mântuirea noastră. Omul era cu desă-

vârșire pierdut și nu putea face nimic pentru a se salva singur. Mântuirea lui, trebuia deci, să fie făcută de Cineva mai tare ca el. Acest Cineva a fost Domnul Hristos. N'a fost nimeni altul. Dacă rămânea în cer, la dreapta Tatălui, întreaga familie omenească ar fi pierit.

Vieța pe care Domnul Isus a trăit-o pe pământ și, la sfârșit, moartea Lui pe cruce, a făcut cu putință mântuirea oricărui om care-L primește pe El. „El a gustat moartea pentru fiecare om”. El a murit pentru tine și pentru mine. Cel mai păcătos om poate afla iertare, pace și desăvârșită mântuire în El. În sângele Lui se află curățire de orice păcat. Alegând pe Fiul Său pentru a deveni Mântuitorul nostru, Dumnezeu a ajutat pe Cineva care este puternic să salveze.

„De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei”. Ebrei 7, 25.

Dar singură întâia venire a Domnului Hristos nu este îndestulătoare pentru a aduce mântuirea noastră întreagă și definitivă. Ceea ce a făcut El atunci ne-a înlesnit nouă acum să primim deplină iertare de păcatele noastre, și să trăim o viață de dreptate prin harul și puterea pe care El le va da în fiecare zi, dar nu ne-a scăpat de pe acest pământ aflat sub blestemul păcatului, și nici nu ne-a scos de sub puterea ispitei și încercării. La fel nu a scăpat pe poporul lui Dumnezeu de moartea întâia de care au toți parte ca urmare a păcatului lui Adam.

După ce Domnul Hristos S'a înapoiat la cer, ca urmare a vizitei Sale dintâi, a lăsat pe ai Săi aci. Ucenicii Săi doreau să meargă cu El; ei L-au rugat să-i ia cu El; dar El a răspuns: „Unde merg Eu voi nu mă puteți urma acum, dar Mă veți urma mai târziu”. Ei trebuia să rămână în lume, cu toate că urma ca ei să fie feriți de păcatele lumii.

Poporul lui Dumnezeu din zilele noastre încă își mai câștigă pâinea cu sudoarea frunții, într'o lume care geme sub întreitul blestem al lui Dumnezeu. Ei sunt încă supuși la boală, durere, întristare și moarte. Milioane de ai lor dorm somnul morții așteptând chemarea Dătătorului Vieții. Sfinții cei vii încă mai au de suferit mari necazuri și persecuții din partea vrăjmașilor lor. Așa după cum a prezis Domnul, când era pe pământ, mai sunt

incă urși de toți oamenii din pricina Numei Său. Ca și Abraam ei locuiesc pe pământ strein, pe care nu-l pot socoti ca fiind al lor. Mântuirea lor nu este întreagă.

Numai la a doua Sa vizită pe pământ a făgăduit Domnul că va desăvârși mântuirea poporului Său. El a spus ucenicilor Săi: „Mă duc să vă pregătesc un loc, și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, iarăși vin, ca să vă iau la Mine; pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi”. Ioan 14, 2. 3. Făgăduința este ca dreptii cei morți să fie înviați, și ca toți cei mântuiți să fie luați la cer pentru a-L întâmpina în aer, despărțiți pe deplin de stricată miasmă a pământului, și de legătura cu păcatul și cu păcătoșii. Urmările păcatului vor fi scoase cu rădăcină cu tot din corpul nostru; darul nemuririi și al vieții veșnice va fi acordat celor răscumpărați, și după aceea ei vor fi pururea cu Hristos. Aceasta este mântuire deplină. „Tot astfel și Hristos S'a dat o singură dată ca să poarte păcatele multora; și Se va arăta a doua oară fără de păcat spre mântuire acelor care așteaptă arătarea Lui”. Ebr. 9, 28.

Blestemul nu va fi luat de pe pământ decât la a treia arătare a lui Isus pe care El a făgăduit-o că va avea loc la sfârșitul celor o mie de ani după a doua Lui venire. Atunci El va veni pe pământ pentru ca să rămână aci. Păcatul și păcătoșii vor fi nimiciti prin foc, care va înnoi pământul și va face să piară lucrările omului. Cu prilejul acela Domnul Hristos va aduce cu Sine pe pământ Capitala Universului, noul Ierusalim, și împreună cu poporul Său va locui pururea pe pământul acesta care a fost în felul acesta răscumpărat și refăcut pentru urmașii lui Adam.

Nu în taină

Intrucât vizitele Fiului lui Dumnezeu pe acest pământ sunt de o însemnătate atât de hotărâtoare pentru cei cari trăiesc aci, ele nu se fac în taină. Cu multă vreme înainte de venirea Lui, El face cunoscut planurile Lui, și avertizează pe oamenii de pretutindeni să se pregătească pentru clipa aceea atât de însemnată.

Înainte de întâia vizită a Domnului Hristos, El a descoperit prin profeții Săi anul precis când urma să fie botezat și uns, și vremea exactă a crucificării Sale. Dacă poporul Său ar fi crezut cele spuse de Sfintele Scripturi, L-ar fi așteptat și ar fi făcut pregătiri ale ini-

mii pentru a-L întâmpina. Când s'a arătat Ioan în pustietatea Iudeei, el a vestit cu mare hotărâre și putere: „S'a împlinit timpul”. El și-a dat seama că venise timpul ca Domnul Hristos să Se arate, și avertiza pe oameni în tot locul să caute a face pregătirea inimii pentru a-L primi. Dar cei mai mulți oameni erau cufundați în ticăloșie și păcat. Inima lor era copleșită de mâncare și băutură peste măsură și de grijile vieții acesteia. Erau plini de îngâmfare și îndreptățire de sine și nu simțeau nevoia după un Mântuitor care să-i scape din robia păcatului.

Ei nu privegheau și nu așteptau arătarea Lui, și de aceea nu erau pregătiți să-L primească la arătarea Lui. Numai acelor cari-L primeau li se da putere să se facă copii ai lui Dumnezeu.

La a doua vizită a lui Isus pe acest pământ, oamenii vor fi martori la desvăluirea cea mai mare și cea mai minunată a puterii și slavei lui Dumnezeu din câte s'au arătat neamului omenesc decăzut. El va veni cu slava Tatălui, cu slava Sa și a tuturor îngerilor Săi. Când Se va arăta la deschiderea cerurilor, Fața Lui va străluci mai tare ca soarele, iar vesmintele Lui vor fi albe ca lumina. Ochii Lui vor fi ca flacăra focului iar pe capul Lui vor fi multe coroane. Pe hainele Lui, cufundate în sânge, va fi scris: „Împărat de împărați, și Domn de domni”. (Vezi: Apoc. 19, 11—16.)

La data aceea neamurile pământului vor fi fărâmițate ajungând ca „pleava în arie vara”, care e luată de vânt, ca în locul ei să se așeze veșnica și măreața Impărăție a Impăratului Isus.

Acest eveniment mare nu va veni fără de veste asupra lumii, sau fără a se da oamenilor prilej să se pregătească pentru el. Marile lanțuri profetice, în întreg Vechiul Testament, arată lămurit timpul venirii Sale. Nu ni se dă ziua sau ceasul exact al venirii Sale, dar prezicerile sunt atât de lămurite încât Biserica nu este în nedumerire cu privire la timpul pe când trebuie să aștepte acest mare eveniment.

De pildă în profeția cea mare a celui de al doilea capitol din Daniel se descoperă că El va veni în timpul stării de separație a statelor Europei apusene, reprezentate de cele zece degete dela picioarele chipului.

În Daniel 7 și Apocalips 13, se spune că El va veni după înălțarea cea mai de pe urmă a Papalității și persecutarea poporului lui

Dumnezeu din cauză că refuză a primi „semnul” apostaziei.

Isus spune că venirea Lui va fi „aproape” când vor izbucni mari lupte între capitaliști și clasa muncitorească.

Isaia declară că trebuie să așteptăm pe Domnul într'un timp când națiunile pământului „se asociază” și formează „uneltiri” sau „confederații” într'o străduință de a-și îmbunătăți starea; când vor „pribegi prin țară apăsăți și flămânzi . . . și vor huli pe Impăratul și Dumnezeul lor;” un timp când anarhia și ateismul sunt la culme. (Vezi: Isa. 8, 9—22.)

Isus spunea că El Se va reîntoarce după ce vor fi semne în soare, în lună și în stele, și într'un timp de „mare necaz printre neamuri;” când oamenii nu vor mai ști ce să facă, și își vor da sufletul de teamă și de groaza celor ce urmează să vină pe pământ. (Vezi: Luca 21, 25, 26.)

Daniel a spus că a doua vizită a lui Isus urmează să aibă loc într'un timp când oamenii vor alergera într'o parte și alta, și cunoștința se va înmulți. (Vezi: Dan. 12, 4.)

Ioan a spus că va avea loc când neamurile vor fi „mâniate”, iar Ioel a declarat că timpul venirii Lui va fi atunci, când lumea se va caracteriza prin pregătiri universale de războiu, prin deșteptarea lumii păgâne, și prin adunarea națiunilor pământului pentru cea din urmă luptă — grozavul Armagedon. Va fi un timp de războiu totalitar, când neamurile nu vor mai fi în stare să fabrice unelte de plugărie și de gospodărie, deoarece vor simți că trebuie să folosească întregul lor potențial de fabricație pentru războiu, preschimbând „fiarele de plug în săbii și cosoarele lor în sulite”. (Vezi: Ioel 3, 9—14.)

Acum e timpul

Toate profețiile acestea, cum și multe altele s'au împlinit aproape în întregime. Trăim în vremurile pe cari le-au privit profeții mai înainte.

Acum mai bine de o sută de ani a fost adusă la ființă lucrarea adventă și s'a dat în grijă să vestească în toată lumea avertizarea: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă căci a venit ceasul judecării Lui”. De un secol Marele nostru Preot slujește în Sfânta Sfintelor din cer, iar prin Biserica Sa de pe pământ a trimis cea mai de pe urmă chemare a Sa către păcătoși, avertizându-i că cea de

a doua vizită a Lui pe pământ este „aproape, este chiar la uși”.

Totuși, atunci când pionierii acestei puternice solii advente au predicat că venirea Domnului Hristos era aproape, multe din profețiile de mai sus erau împlinite numai în parte. Ei predicau profeții neîmplinite. Dar Biserica adventă din 1946 stă în legături cu totul deosebite, față de acest mare eveniment, cum stăteau primii vestitori ai soliei acesteia. Astăzi noi ne aflăm în mijlocul scenelor cari vor încheia de fapt istoria națiunilor și vor însoți pe Domnul la revenirea Sa. Dacă ei, în acele începuturi, aveau motiv să creadă și să predice că Domnul era gata să Se arate, noi astăzi, avem de o mie de ori mai multe motive pentru aceasta. Astăzi noi suntem constrânși să zicem împreună cu Ioan: „S'a împlinit timpul”, Impărăția cerului s'a apropiat.

Marile profeții cari prevestesc a doua vizită a Domnului Hristos, și cari scot la iveală semnele apropierii acelei zile a zilelor, au fost împlinite peste așteptările noastre. Chiar și cei mai aprinși vestitori ai soliei advente sunt cuprinși de uimire în fața semnelor cari se îndesesc și se înmulțesc pretutindeni în jurul nostru. Acum oamenii au săpat în tainele Celui Atotputernic și au produs înspăimântătoarea bombă atomică. Sunt pregătiți acum să nimicească națiuni întregi, — bărbați, femei și copii — în câteva ceasuri.

Din cauza acestei grozave descoperiri, națiunile pământului se tem și se cutremură. Chiar și conducătorii pământului declară că sfârșitul civilizației ne stă în față. Conducătorii religioși ai bisericilor populare prezic prăpădul ce urmează să aibă loc în curs de câțiva ani viitori, iar oamenii de știință și bărbații de Stat prevăd sfârșitul neamului omenesc.

Ni se spune de către persoane autorizate că luarea în stăpânire a puterii atomice a adus „o eră nouă... că posibilitățile viitorului sunt îngrozitoare”.

Un bărbat ce poartă cea mai mare răspundere spunea că „bomba atomică este prea primejdioasă pentru a fi lăsată pe seama unei lumi nelegiuite”.

Și cu toate acestea lumea o are în folosință. Bombe de acest fel se fabrică în cantitate și se fac depozite pentru viitoare folosire. Na-

țiunile acum nu fac altceva decât își pregătesc propria lor nimicire, și sfârșitul lor final urmează să vină curând.

Pentru cei cari nu cred în Isus, stările de lucruri cari ne stau în față, și perspectivele viitorului sunt cu adevărat înspăimântătoare. Pentru ei nu este nădejde. Ei nu privesc decât într'o prăpastie fără fund. În jurul lor se adună întunerecul și spaima miezului nopții. Nu văd înaintea lor decât nimicirea totală, și o așteaptă să vină foarte curând. Chiar acum națiunile vorbesc despre posibilitatea unui al treilea războiu mondial și se pregătesc de el cu înfrigurare. Mulți profetizează că dacă începe va aduce sfârșitul neamului omenesc. Ei nu văd nimic altceva înaintea lor.

Dar copiii lui Dumnezeu au o perspectivă mai luminoasă. Ei văd în toate aceste stări teribile, și în aceste profeții ce se împlinesc, făgăduința sigură a deplinei lor mântuirii la a doua venire a Mântuitorului lor iubit.

Este adevărat că soarta nenorocită a celor nelegiuți se apropie cu grabă, dar tot atât de adevărat este că și fericita salvare și biruința a Bisericii lui Hristos s'a apropiat. Evenimentele din urmă vor urma grăbit unele după altele. Sfârșitul va veni mult mai repede decât mulți din noi gândesc. Este chiar acum la uși.

Către Biserica așteptătoare de astăzi cuvintele Domnului Isus răsună prin veacuri: „Priveghiați deci... căci în ceasul în care nu gândiți va veni Fiul omului”. Mat. 24, 42. 44.

Și iarăși: „Priveghiați deci, și rugați-vă fără încetare, pentru ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri cari se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului”. Luca 21, 36.

Iubite frate și stimată soră, priveghezi tu cu rugăciune în vederea revenirii Domnului tău? Este pregătirea pentru venirea Lui scopul unic al vieții tale? Te bucuri tu astăzi de faptul că El ți-a iertat păcatele și că numele tău este scris în ceruri?

Sunt adunați toți copiii? Ești tu sigur că membrii de lângă tine ai familiei tale sunt și ei pregătiți, așteaptă și priveghiază? Lucrezi tu cu toată puterea pentru a pregăti și pe alții?

Numai în felul acesta putem fi siguri în acest ceas grozav care este chiar înaintea arătării Sale.

Dacă cineva din cei care sunt de față a neglijat de a face pregătirea necesară, facem apel să facă pregătirea aceasta fără nicio cli-

pă de întârziere. Îți pui sufletul în primejdie, dacă acum dai înapoi.

„Vine sfârșitul, vine sfârșitul; se trezește împotriva ta!

Iată că a și venit!” Ezech. 7, 6.

Credința noastră nesguduită

H. W. LOWE

Increderea lui Isus

Solia adventă e ceva ce nu poate fi socotită ca putând exista fără de Isus. Toate cu câte avem noi de a face se învârtesc în jurul vieții și lucrării Domnului nostru. Pentru noi El este miezul credinței și vieții noastre.

Una din înfățișările cele mai isbitoare ale vieții pământești a Domnului este increderea aceea liniștită și împărătească cu care întâmpina orice împrejurare pe care I-o aducea o viață frământată și o lume vrăjmașe. Nu-L aflăm niciodată zăbovind ca și cum n'ar fi știut ce să facă, nici grăbindu-Se fără rost, fie în cuvânt fie în faptă. Toate cuvintele și faptele Sale se deosebiau prin putere și neșovăire, cu toate că n'a fost nici fanatic nici poruncitor.

Isus, ca și Ioan Botezătorul, știa că vine un timp de criză, și cu toate acestea învăța și predica cu un curaj și putere înspăimântătoare. Numai sufletele mari pot păstra astfel de neclătinată încredere și curaj în fața loviturilor grele ce le aștepti sigur și pe care nu le poți da la o parte. Oameni de aceștia au, mai întâi, o încredere temeinică în principiile veșnice ale adevărului, și al doilea, o deplină predare a sufletului în ascultare de adevăr.

Chiar și în călătoriile Sale neîncetate prin Palestina în cursul anilor lucrării Sale publice, Domnul Isus a mers în tot locul, cu precizie și hotărâre, fiind totdeauna conștient că Dumnezeu îi călăuzea fiecare pas. Niciodată prea de vreme, niciodată prea târziu, niciodată în vreo clipă de îndoială, îl vedeam totdeauna deplin încrezător în scopul cel mare al vieții: „M'am pogorît . . . ca să fac . . . voia Celui ce M'a trimis”. Ioan 6, 38. N'a îngăduit ca vreo persoană sau vreo întâmplare neașteptată să-L abată dela misiunea ce-I fusese mai înainte rânduită în viață.

Se vede bine că Domnul Isus învățase în chip desăvârșit cele despre călăuzirea dum-

nezeiască. Ca urmare, El nu era nevoit să-și plănuiască umblarea, nici să uneltească, nici să facă multe din faptele cari murdăresc viața multor oameni cari, altfel, sunt mari. „Hristos, în timpul vieții Sale pe pământ, n'a făcut niciun plan pentru Sine. El a primit planurile lui Dumnezeu pentru El și zi după zi Tatăl îi descoperea planurile Sale. Tot așa trebuie să depindem și noi de Dumnezeu, pentru ca viețile noastre să poată fi simpla înfăptuire a voiei Sale”. — Divina Vindecare, p. 351. În lucrarea în care ne aflăm avem nevoie să învățăm zilnic această lecție a călăuzirii lui Dumnezeu în contra planurilor și dorințelor noastre.

Dacă viața noastră este zidită pe adevărul veșnic și la nimic altceva nu suntem devotați, ne putem ruga zilnic încrezători că Dumnezeu răspunde:

„In viață-ajută-mi Tu
Spre-a-Ți fi ascultător
De mână mă condu
Și fi-mi îndrumător”.

Miezul temeiniciei adevărului

Una din nenorocirile neamului omenesc din zilele noastre este că ceea ce este adevăr pentru cineva este rătăcire pentru altul. Aceasta vine de acolo că oamenii n'au măsuri recunoscute de toți pentru adevărul descoperit. De aceea au dat în necredință, care este cauza înspăimântătoarei nesiguranțe din sufletul omului. Necredința este deci numai la un mic pas de rătăcire, și acestea două aduc urmări mult mai rele pentru omenire decât bomba atomică. Prin necredință și rătăcire, care pentru vrăjmașul sufletului e cam același lucru, lumea este aproape pregătită pentru stăpânire universală din partea puterilor amintite în Apocalips 13, 14.

Adevărul începe și sfârșește cu Dumnezeu. Numai în felul acesta putem înțelege cuvîn-

tele Mântuitorului: „Eu sunt adevărul”. Marea doctrină despre Dumnezeu, cu tainele ei de nepătruns în ce privește Treimea, trece de puterea noastră de explicație, dar sunt părți din această doctrină pe cari Dumnezeu le doarește să ajungă încredințări vii în viața personală a credinciosului. Fiul divin poate fi cunoscut ca Mântuitor de oricare biet păcătos. Mântuirea personală săvârșită de Mântuitorul este o experiență vie pentru noi, și zadarnic am vorbi noi despre „adevăr” dacă nu-l cunoaștem pe El care ne-a iubit și S'a dat pe Sine pentru noi. Iudeii aveau adevărul abstract înainte de a veni El dar n'a fost în-sămânțat prin har în inima lor. Domnul Isus a fost „plin de har și de adevăr” așa încât învățătura de gânduri s'a făcut ceva pipăibil în El prin har și prin Duhul Sfânt.

Suntem pierduți dacă pierdem din vedere faptul că atât la creațiune cât și la mântuire, la fel și în solia adventă și în toată Scriptura, persoana și puterea care stau în sâmburele lor este Fiul mântuitor. Cea dintâi viziune a sorei White, ca și tot ce a scris, are marele merit că are ca sâmbure pe Hristos. Vorbind despre sfinții cari se luptă, zice: „Dacă ei își țineau ochii fixați spre Domnul Isus, Care era chiar înaintea lor, atunci ei erau în siguranță”. — *Experiențe și viziuni*, p. 24.

De curând am auzit o plângere despre cineva care nu predica decât profeție. Profețiile împlinite ale Cuvântului sunt o veșnică minune, dar nu e folositor și roditor să predicăm profeție în loc de a avea totdeauna privirile îndreptate la Isus. Bine ni s'a dat sfatul: „Adevărurile soliei celui de al treilea înger au fost prezentate de mulți ca o teorie uscată; dar în solia aceasta trebuie să fie înfățișat Hristos cel Viu”. — *Testimonies*, Vol. VI, p. 20.

Indrumarea pe care să o urmăm când vestim solia ne stă lămurit în față când vedem metoda Domnului pe calea către Emaus: „Și a început dela Moise, și dela toți proorocii, și le-a tâlcuit în toate Scripturile, ce era cu privire la El”. Luca 24, 27. Când mânuim Scripturile privind neîncetat la Domnul Hristos vom face inima oamenilor să ardă în ei; atunci El ajunge să fie viu și personal pentru ei.

Isus și Sabatul

Ni se spune că oridecâteori folosea Isus Scripturile, ele „ajungeau la oameni ca o nouă

revelațiune. Niciodată nu simțise ascultătorii Lui că în Cuvântul lui Dumnezeu se poate găsi un înțeles atât de adânc”. — *Histos*, Lumina lumii, p. 209. Așa trebuia să se întâmple cu tot ce atingea Isus, deoarece „în El era viața și viața era lumina oamenilor”. Ioan 1, 4.

Când a văzut că Sabatul, care fusese „făcut pentru om”, era luat cu aprindere în stăpânire de fanatici cari despicau firul de păr și preschimbat într-o zi nesuferită de opreliști publice și particulare, El a început să arate cum ziua aceasta sfântă fusese binecuvântată și sfințită pentru toți oamenii dela creațiune. El a făcut din Sabat o desfătare spirituală sfințită pentru Domnul și cinstită. Isa. 58, 13. Un Sabat petrecut cu Isus, Domnul Sabatului, ar fi fost de neuitat ca zi de îmbărbătare, de slujire și desfătare. Așa ar trebui să se întâmple cu noi, deoarece în jurul acestui scump adevăr cu privire la Sabat, — care este un monument de aducere aminte atât al creațiunii cât și al mântuirii, și despre care Dumnezeu spune că trebuie să fie „un semn... că Eu sunt Domnul care vă sfințesc”, (Ez. 20, 12), și în jurul legii celor zece porunci în care e cuprins pentru veșnicie, se adună mari furțiuni. „Ultima mare bătălie între adevăr și rătăcire este numai capătul dela sfârșit al îndelungatei controversse cu privire la legea lui Dumnezeu”. — *Marea Luptă*, p. 482. „Sabatul va fi marea piatră de încercare a credincioșiei”. — *Id.*, p. 605. Cei cari au o experiență mântuitoare de suflet cu Domnul adevărului, și cari înțeleg pricina furiei Celui Rău împotriva acelor cari „țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14, 12), nu se vor da bătuți în ziua luptei de pe urmă.

Balaurul s'a luptat totdeauna cu Biserica. În Egipt, când reformatorul Moise s'a ridicat să cheme înapoi poporul la o dreaptă ținere a zilei Sabatului de odihnă, persecutorul Faraon a pricinuit o apăsare așa de aspră încât „logofeții copiilor lui Israel au văzut în ce stare nenorocită erau”. Ez. 5, 19. Starea este nenorocită pentru rămășița poporului lui Dumnezeu și astăzi în unele locuri. Și anume așa de rea că numai frânturi din pățaniile celor cari țin Sabatul pot fi povestite.

Astăzi sunt mai multe greutăți adunate în jurul ținerii Sabatului decât oricând în vremurile noastre. Nu s'ar putea spune exact câte persoane sunt astăzi la închisoare din

cauza credinței. Părinții sunt amenințați în unele țări cu ducerea în lagăr dacă nu-și trimit copiii la școală în Sabat, tineri și tinere descoperă că nu pot să se apuce de o lucrare oarecare dacă nu iau parte la cursuri și examene ce se țin Sâmbăta, și în unele țări sunt foarte mari restricții în ce privește serviciile pentru cei cari țin Sâmbăta. Aducând atâtea greutăți asupra poporului lui Dumnezeu, vrăjmașul caută să frângă ascultarea lor și să întârzie lucrarea lui Dumnezeu; dar, ca și în multe altele, Domnul preschimbă loviturile lui Satana în binecuvântări spirituale. El zice: „Adunați-Mi pe credincioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă”. Ps. 50, 5. Ceea ce adună laolaltă pe copiii lui Dumnezeu, e adevărul, iar legământul jertfei va dura veșnic. Pentru unii ca aceștia cari urmează pe Mântuitorul, a ține Sabatul, „ocara lui Hristos” este „bogăție mai mare decât comorile Egiptului” Ebr. 11, 26.

Mărturia lui Isus

Nouă ca popor ne-a venit din Cuvântul lui Dumnezeu un râu de adevăr ce sporește, și e învățătură curată din Evanghelie ca noi să dorim a fi ascultători de acel adevăr. Cu toate acestea un vrăjmaș plin de mânie se răsboiește fără încetare cu rămășița credincioasă a poporului lui Dumnezeu „care ține poruncile... și au mărturia lui Isus” (Apoc. 12, 17), care este „Spiritul profeției” (Apoc. 19, 10).

În tot Cuvântul, și în viața Domnului Isus, Duhul Sfânt luminează, muștră, întărește și proorocește. N'ar trebui să ne închipuim Spiritul proorociei, numai ca o putere de prezicere, ci mai mult ca o continuare a marelui plan prin care Domnul a căutat totdeauna să conducă Biserica Sa la „tot adevărul” (Ioan 16, 13) prin „Spiritul adevărului” (Ioan 14, 17). Lucrarea aceasta nu va fi încheiată vreodată în înțelesul că avem tot adevărul, deoarece cunoașterea adevărului începe aci și se urmează în toată veșnicia. „Dumnezeu vrea ca chiar în viața aceasta, adevărul să fie desfășurat în fața poporului Său”. — Mărturii, Vol. V, p. 703. Scrierile Sorei White au descoperit mai mult adevăr și călăuzire decât cunosc în general credincioșii noștri.

Astăzi mai mult ca oricând putem prețui marea valoare a sfaturilor deosebite pe cari ni le dă Spiritul profeției. Privim la lucrarea literară foarte întinsă care s'a născut din îndemnurile profetice ale Elenei White cu pri-

vire la o astfel de lucrare, îndemnuri date într'un timp când primii Adventiști ușor puteau număra cele câteva tractate ale lor; privim la lucrarea noastră școlară de pe întreaga suprafață a pământului și ne aducem aminte că s'a dezvoltat ca roadă a viziunilor prezentate de o femeie umilă care atunci nu vedea decât o școală a Adventiștilor; admirăm lucrarea noastră medicală reprezentată la felurite trepte de dezvoltare pe întreaga față a pământului, și ne readucem aminte că frații n'au fost îndemnați stăruiitor la această lucrare decât de aceeași umilă persoană care nu se pricepea nici în domeniul medical nici în cel dietetic; astăzi întâlnești pretutindeni predicatorul adventist, dar și în privința aceasta auzim același glas stăruiitor, din zilele când numărul predicatorilor era un micuț mănunchiu, cerând ca solia adventă să fie dusă în lumea întreagă. În legătură cu aceasta auzim cuvântul din Proverbe 22, 19—21: „Pentru ca să-ți pui încrederea în Domnul, vreau să te învăț eu astăzi, da, pe tine. N'am așternut eu oare în scris pentru tine sfaturi și cugetări, ca să te învăț lucruri temeinice, cuvinte adevărate, ca să răspunzi cu vorbe adevărate celui ce te trimite?”

Anii de despărțire de restul trupului Bisericii au fost grei și întunecoși și sufeream din cauza despărțirii; dar Sfânta Scriptură, împreună cu scrierile... sorei White ne-au fost o puternică îmbărbătare și ne-au păstrat în iubirea adevărului.

Într'un Sabat de dimineață întâlnindu-mă cu două surori bătrâne, după o noapte de nesomn sub teroarea bombardamentului, le-am întrebat cum au putut rezista în cursul celor șaptezeci de nopți de neîntrerupt bombardament. „Bine”, spuse una, „eu citesc din Biblie, apoi sora mea citește ceva dela sora White; apoi ne predăm lui Dumnezeu”. Credință simplă, s'ar putea spune; dar a avut succes pentru cele două surori cari, chiar dacă ar fi murit ar fi fost biruitoare în credință, mulțumită Spiritului lui Dumnezeu plin de har. O mare mulțime de credincioși, în felurite locuri au aflat aceeași tărie și bucurie în Dumnezeu prin lucrările servei lui Dumnezeu, a cărei mare lucrare a fost de a zidi Biserica în credința lui Isus.

Cele din urmă, la loc de frunte

Cuvintele Domnului Isus s'au deosebit totdeauna prin puternicul lor cuprins de doctri-

nă, înfrumusețate prin purtarea Lui foarte atrăgătoare. Nici o mișcare ce n'a avut doctrina bine întemeiată n'a durat multă vreme. Apăsarea aceasta asupra părții de doctrină a fost tot mai tare cu cât se apropiau evenimentele sfârșitului vieții Domnului Hristos. Înaintea sinedriului adunat la palatul marelui preot, El înțelegea din toate semnele timpului Său că avea în față o generație sortită judecării. După ce a declarat obârșia Sa divină ca Fiu al lui Dumnezeu, S'a întemeiat pe două profeții (Ps. 110, 1 și Dan. 7, 13) când a zis: „De acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului”. Mat. 26, 63. 64.

Pe bună dreptate s'a spus că adevărata culme a dezvoltării omenirii este a doua venire a Domnului Hristos. Lumea se avântă spre această înălțime a judecării, iar Biserica, după ce îndelunga ei noapte de veghere aproape a trecut, așteaptă liberarea făgăduită „și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos”. Titu 2, 12. 13.

A venit timpul, ca niciodată mai înainte, să prezentăm a doua venire ca soluția găsită de Dumnezeu pentru problema păcatului. În cea mai mare parte a lumii războiul a lăsat un simț de desamăgire și necredință batjocoritoare, iar oamenii au nevoie de o nouă și învremurilor, Biserica a scos la iveală adevărul vremurilor, biserica a scos la iveală adevărul cu privire la venirea lui Isus înainte de cei o mie de ani, ea a avut bucurie, râvnă și suflet misionar. În tot cursul războiului credincioșii noștri nu și-au pierdut aceste însușiri. Ele trebuie să se întărească și mai mult pe măsură ce noaptea se abate asupra lumii. Biserica, la fel ca și Domnul ei, trebuie să predice întreg adevărul cu putere și curaj, pe măsură ce ziua lui Dumnezeu se apropie.

N'a fost în planul lui Dumnezeu ca oamenii cari trăiau înainte de Domnul Hristos să înțeleagă profeția despre cele 2.300 zile așa cum o înțelegem noi astăzi având pe Domnul Hristos și lucrarea Lui ca cheie. Pe timpul când pionierii noștri au primit lumină cu privire la această mare profeție, savantul Dr. Maitland, care a scris multe lucruri bune cu privire la profeție, s'a ridicat în Anglia pentru a nimici credința în principiul de o zi — un an în ce privește interpretarea profetică, și mulți, pe ambele laturi ale Atlanticului, l-au urmat. E lucru semnificativ că odată cu lepă-

darea acestui principiu a pierit repede puternică învățătură protestantă de mai înainte cu privire la arătarea Domnului în slavă înaintea celor o mie de ani, identitatea lui Antihrist, etc. Lipsa acestor puternice învățături doctrinale cu privire la ultimele lucruri în istorie, a lăsat bisericile lipsite de putere.

Astăzi mai mult ca oricând, putem mulțumi lui Dumnezeu, pentru timpul, locul și felul în care adevărul cu privire la aceste doctrine despre judecată, a doua venire a lui Hristos, starea adevărată a sufletului, și Sabatul s'au arătat Bisericii din care facem parte. Acestea sunt doctrine de bază care ne scapă de cele două rătăcirii gemene, de spiritism și venerarea Duminecii, cari, potrivit cu Apocalips 13 și Marea Luptă capitolul 36, au să producă atâtea încurcături pe lume. Ce potop de lumină cu privire la lucrarea prezentă a Mântuitorului nostru Care oficiază și cu privire la felul cum în viitor Se va purta cu păcătoșii și cu sfinții, ne vine prin adevărata înțelegere a curățirii prin judecată a Sanctuarului. Sistemul armonios al adevărului profetic având pe Hristos ca centru vestit de poporul advent, este o cuprinzătoare și înviorătoare armonie care stă în puternică deosebire față de lumea în ceartă și neînțelegere. Se apropie miezul nopții și noi toți trebuie să fim pentru Impărăția lui Dumnezeu, și aceste doctrine despre lucrurile de pe urmă trebuie să aibă locul cel dintâi în viața noastră.

„Nu mai e, nu mai e
Mult de așteptat
Ci 'ndată 'ndată va veni
Pământul minunat”.

E nevoie de o personală asigurare

Astăzi n'ar trebui să fie între noi nicio persoană care să se abată în nesiguranță. Pentru lume, așa după cum spunea un vestit Roman la patruzeci de ani după ce Isus trăise atât de nesguduit și atât de biruitor: „Unicul lucru sigur este că nimic nu este sigur”. Pentru biserică fiecare doctrină pe care o aflăm în această deplină solie adventă de astăzi, este clădită pe o temelie tare, de Dumnezeu ale Cărui sfaturi stau întărite în adevăr veșnic.

Nu putem aștepta mai multe dovezi, cu toate că acum câțiva ani cineva spunea unui predicator mai vârstnic dacă nu ar vrea să viziteze într-o localitate pe Dl. X... (un fost adventist) pentru a căuta să-l convingă de adevărul soliei: „Spune-i” a zis predicatorul „că

dacă nu e convins de ceea ce vede azi că se întâmplă în lume, eu n'am dovezi mai multe pentru a-l convinge". Totuși noi putem face o pregătire mai adâncă. Unul din motivele pentru care vrăjmașul îndeamnă fără încetare popoarele să se lupte între ele este ca „să poată depărta mintea oamenilor dela lucrarea de pregătire de a putea sta în picioare în ziua lui Dumnezeu". — Marea Luptă, pag. 589. Orice ar aduce timpurile, nu trebuie să uităm pregătirea noastră personală de a întâmpina pe Domnul Isus. Prin supunerea față de harul divin putem adânci credința noastră în adevăr și în Mântuitorul. „De aceea fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos". Romani 5, 1. Pacea și credința stau laolaltă, tot așa ca și adevărul și siguranța, iubirea și ascultarea.

Avem nevoie de asigurarea călăuzirii divine, de curaj și de putere, pe cari le aflăm în Isus, și în vremurile supreme ale Rusaliilor cari sunt gata să se arate, trebuie să cunoaștem foarte bine pe Mântuitorul nostru a cărui cunoaștere însemnează viață veșnică.

O mare mulțime s'a adunat nu de mult pentru a saluta ca cetățeni pe un erou al lor național. Primarul și demnitarii erau de față, foarte gravi, așteptând la gară, dar când începură să sară din tren soldații, cari fiind în uniformă, erau cam la fel la înfățișare, a fost cam greu să găsească pe cel pe care în deosebi îl așteptau. Deodată o fetiță alergă în față strigând: „Uite pe tăticu!" Mulțimea așteptă cam încurcată cât timp fetița își sărută și îmbrățișă pe tatăl erou, și abia apoi a fost adus în față pentru a i se da salut public. Pentru noi cei din mulțime, omul acesta era doar un fapt deosebit de presă; dar pentru fetița aceea era o realitate, căreia se adăuga

și legătura fericită a inimii. Când Domnul Isus, „începătorul și desăvârșitorul credinței noastre" ajunge așa ceva pentru noi, putem zice cu inima fierbinte, „fericită asigurare, Isus este al meu", iar în ziua slavei Sale cerești, putem striga împreună cu cei mântuiți: „Acesta este Dumnezeuul nostru, pe care L-am așteptat".

Trăim în zile de hotărâri mari. Ele sunt, așa după cum ne-a avertizat serva Domnului, zile când Satana caută să aducă mari desbinări în lume și chiar și în Biserică. E ceva neobișnuit a spune că credincioșia este o doctrină, dar fiecare poate înțelege că este strâns legată de adevăr. Este cu puțință de pildă, să credem că putem fi credincioși față de adevăr și față de Isus și să fim necredincioși unii față de alții? Fără îndoială credincioșia nu poate fi despărțită pe sectoare, așa încât acela care este necredincios față de frații în credință este necredincios și față de adevăr și față de Dumnezeu. De fapt necredincioșia noastră față de semenii nu se arată decât după ce am început a pierde legătura cu adevărul și cu Dumnezeu. Dacă am început să recâștigăm siguranța lui Isus, și deplina Lui credință în călăuzirea divină, atunci, adevărul, Mântuitorul și lucrarea lui Dumnezeu trebuie să aibă deplina noastră credincioșie. Temeinicia credinței noastre și unitatea în credință merg mână în mână la rămășița credincioasă a lui Dumnezeu.

Să nu uităm niciodată că înaintea arătării celor trei îngeri este pusă descrierea cea mai glorioasă ce s'a făcut vreodată poporului lui Dumnezeu: „Iar în gura lor nu s'a aflat minciună, deoarece ei sunt fără de greșală înaintea tronului lui Dumnezeu". Apoc. 14, 5.

Darul Duhului Sfânt

de A. V. OLSON

Înainte de a porni la cruce, Domnul Isus a făgăduit ucenicilor Săi că după ce Se va întoarce la Tatăl Său le va trimite darul Spiritului Sfânt. Darul acesta El îl socotea ca fiind de un preț atât de mare pentru ucenicii Săi în cât nu se putea măsura. El îl socotea mai prețios pentru ei decât însăși prezența Lui personală între ei aci pe pământ. „Vă este de folos să Mă duc", le-a zis El: „căci dacă nu

Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi". Ioan 16, 7.

„Duhul Sfânt", ni se spune, „era cel mai de seamă dar pe care-l putea cere dela Tatăl Său pentru înălțarea poporului Său". „Această binecuvântare făgăduită dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte făgăduințe". — Hristos, Lumina lumii, p. 571. 572.

Însărcinarea și lucrarea Duhului

Scopul urmărit de această prelegere a Săptămânii de Rugăciuni nu este de a intra în discuțiuni teologice cu privire la natura Duhului Sfânt. Cred că este de mai mare folos de a cerceta însărcinarea și lucrarea acestui dar fericit.

„Duhul Sfânt este locțiitorul Domnului Hristos”. — Hristos, Lumina lumii, pag. 568. El este succesorul Lui pe pământ. Prin lucrarea Lui Se descoperă Domnul Hristos omeniții. Prin El face legătura cu sufletul omului. Prin Duhul Sfânt ne împărtășește harul, puterea și binecuvântarea cerului.

Vorbind despre Duhul Sfânt, Domnul Isus spunea: „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi. Tot ce are tatăl, este al Meu; de aceea am zis, că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi”. Ioan 16, 14. 15.

Convinge de păcat

Una din cele dintâi lucrări pe care le face Duhul Sfânt pentru noi este de a face pe om să se simtă vinovat de păcat. „Când va veni El”, zicea Domnul Hristos, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul”. Ioan 16, 8. Biblia ne spune ce este păcatul, dar fără de ajutorul Duhului Sfânt, noi nu vom fi niciodată în stare să înțelegem cât de grozav este el nici să ne vedem ca niște zdrențe vinovate sub privirea a-toate-văzătoare a lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este Cel care luminează mintea și aduce convingere inimii omului. El este Acela care ne arată starea noastră de pierzanie desnădăjduită, care ne face să ne temem și să ne cutremurăm în fața Judecătorului nostru.

Duce la pocăință

Din fericire, nu numai aceasta este lucrarea Duhului Sfânt pentru noi. Nu se oprește numai la faptul de a ne descoperi păcatul și vinovăția, El ne mai descoperă și un Mântuitor puternic. Revărsând iubirea lui Dumnezeu în inima noastră păcătoasă, El ne atrage către Răscumpărătorul și Prietenul nostru. În cuvinte duișoare, Spiritul Sfânt ne șoptește: „Vino!” În felul acesta se face că bunătatea lui Dumnezeu ne îndeamnă la pocăință.

Ceea ce s'a spus aci cu privire la lucrarea Duhului Sfânt în a convinge de păcat și a duce la pocăință se potrivește atât pentru

creștinul care se abate, cât și pentru sufletul nepocăit. Lucrul acesta nu este totdeauna înțeles așa cum ar trebui să fie. Adesea se întâmplă că creștini hotărâți sunt turburați în sufletul lor pentru motivul că atunci când cer în rugăciune Duhul Sfânt, sunt cuprinși de o apăsare sufletească din cauza păcatelor lor în loc de a fi apucați de o plăcută pace și bucurie. Ei se tem că Dumnezeu nu ia seama și nu răspunde la rugăciunile lor. Dar însuși faptul că ei se simt vinovați de păcate ce n'au fost mărturisite și părăsite, este o dovadă că Dumnezeu a ascultat rugăciunile noastre și a răspuns la ele. Duhul Sfânt a fost trimis. El își săvârșește lucrarea: El convinge de păcatele existente. El constrânge pe om să vină la izvor pentru a fi spălat de orice pată a vinovăției. El caută să-l aducă într'o mai strânsă și mai intimă umblare împreună cu Dumnezeu.

Dacă se va întâmpla ca în timpul cetirii acestei prelegeri Duhul Sfânt să ne mustre pentru păcat și să ne șoptească: „Vino!”, să nu ne împotrivim glasului dumnezeesc. Ca și fiul pierdut, să zicem: „Mă voi ridica și mă voi duce”.

Călăuzește în tot adevărul

O altă lucrare a Duhului Sfânt este aceea de a ne îndruma la cercetarea adevărului. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi dela El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare”. Ioan 16, 13.

Neajutorată, mintea omenească nu este totdeauna în stare să deosebească între adevăr și minciună. Sunt atât de multe învățăturile mincinoase care au oarecare asemănare cu adevărul. Lăsați singuri, ne-am rătăci foarte lesne. Dar mulțumim Bunului Dumnezeu pentru faptul că Duhul Sfânt a fost trimis să ne călăuzească pe căile adevărului și dreptății. „Lucrarea Lui este să definească și să susțină adevărul. Duhul Sfânt vorbește oamenilor prin Scripturi și întipărește adevărul în inimă. În felul acesta dă de gol rătăcirea și o îndepărtează din suflet. Tocmai prin Duhul adevărului, care lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos își supune poporul Său ales”. — Hristos, Lumina lumii, p. 571.

Așa se face că drumul copiilor lui Dumnezeu, cari sunt voioși să umble în lumina dela Domnul, ajunge să strălucească tot mai tare

până se ajunge la ziua deplină. În fiecare zi, stăruind ei a studia Cartea Sfântă, Duhul îi călăuzește „în tot adevărul”.

Dăruiește har biruitor

Tot prin Duhul Sfânt primim har și putere de a birui pe cel rău. În propria noastră putere, noi n'am fi în stare să câștigăm bătălia împotriva puterilor întunerecului, dar dacă ne însușim prin credință făgăduințele lui Dumnezeu, Duhul Sfânt vine în ajutorul nostru.

„Duhul face să aibă efect cele săvârșite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș la natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere dumnezeiască, putere care să biruiască orice înclinație spre rău fie moștenită fie însușită, și să întipărească propriul Său caracter în Biserica Sa”. — Hristos, Lumina lumii, p. 571.

Acum mai mult ca oricând, avem nevoie de ajutorul Duhului Sfânt pentru a ne ajuta în lupta noastră cu puterile întunerecului. Șase mii de ani de păcat și de boală nu numai că au slăbit corpul omenesc, dar au slăbit și puterile lui morale. Din însăși viața noastră știm că suntem pierduți fără de ajutor divin. Avem nevoie de Duhul Sfânt. Numai prin această mare putere păcatul „poate fi oprit pe loc și înfrânt”.

Aduce mângâiere

O altă lucrare a Duhului Sfânt este de a mângâia pe copiii lui Dumnezeu. Din cauza aceasta El este deseori numit „Mângâietorul”. Domnul Ieșus a spus următoarele: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, Care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe Care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Il cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”. Ioan 14, 16—18. Prin Duhul Sfânt avem asigurarea mângâietoare că păcatele ne sunt iertate și că noi am fost primiți ca fii și fiice în familia cerească. „Insuși Duhul adevăratește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”. Rom. 8, 16.

Când inima ne este turburată și sufletul a ajuns la desnădejde din cauza frământărilor din jurul nostru, tot Duhul vine și ne șoptește la ureche: „Taci, fii liniștită”. După cum glasul Domnului a liniștit valurile mării furioase, la fel glasul Duhului Sfânt liniștește furtuna care adesea se frământă în pieptul nostru.

Iar când moartea ne răpește pe careva dintre cei iubiți, iar inima ne este plină de durere, tot prin Duhul Sfânt ne aduce mângâiere iubitul nostru Mântuitor, și ne întărește. El toarnă balsam vindecător în rănilor noastre sângerânde, și ne umple de o nouă nădejde și un nou curaj.

Cu adevărat, de câte ori vine întristarea, oricare ar fi cauza ei, Mângâietorul este lângă noi pentru ca să ne îmbărbăteze și să ne sprijine. Chiar și atunci când trecem prin valea umbrelor morții, tot prin mijlocirea Lui, Dumnezeu merge împreună cu noi.

Dă putere pentru slujire

Mai departe Duhul Sfânt dă putere pentru slujire. Bisericii Sale, Domnul Hristos i-a încredințat sarcina sfântă de a duce Evanghelia Impărăției în lumea întreagă. Asupra rămășiței Bisericii Sale zace răspunderea teribilă a încheierii lucrării. Aceasta urmează să aibă loc în ciuda unei opoziții dârze și înfocate. Toate puterile răului se vor arunca asupra noastră. În Europa, unde se scriu aceste rânduri, am și avut o pregustare a metodelor ce vor fi folosite împotriva noastră în măsura în care mergem înainte cu lucrarea. În mai multe țări Comunitățile noastre au fost dizolvate, capelele și instituțiile noastre au fost confiscate, și fondurile luate. Lucrători și membri au fost torturați și aruncați la închisoare. Mulți au fost condamnați la termene lungi de închisoare, iar unii și-au depus viața ca martiri, alegând mai bine moartea decât părăsirea credinței lor în Dumnezeu.

Astăzi avem un mare și mereu crescând număr de membri pe întreaga față a pământului. Avem instituții minunate: școli, sanatorii și case de editură. De asemenea avem o bine instruită oaste de evangheliști, care se află în câmp. Dar toate acestea nu vor fi îndestulătoare pentru realizarea însărcinării decât dacă sunt pline, călăuzite și împuternicite de Duhul Sfânt. „Nu prin tărie și nu prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștrilor”. Zah. 4, 6.

Avem nevoie de Duhul Sfânt pentru a umple inima noastră de curaj și încredere pentru a merge înainte chiar și atunci când avem de întâmpinat primejdii și chiar moarte. Avem nevoie de Duhul Sfânt care să lumineze mințile noastre, și să ne călăuzească în toate planurile și în toată activitatea noastră. Vremurile în care trăim cer claritate de vederi și

acțiune curajoasă și înțeleaptă. La așa ceva nu se poate ajunge decât prin lucrarea Duhului Sfânt.

Mai mult decât atât, Duhul Sfânt trebuie să lucreze în, și prin eforturile noastre de a câștiga suflete pentru Hristos. „Predicarea cuvântului nu va aduce niciun rod fără de prezența și ajutorul necurmat al Duhului Sfânt. Acesta este unicul învățător cu succes al adevărului divin. Numai atunci când este însoțit la inimă de către Duhul Sfânt, adevărul va trezi conștiința sau va transforma viața... Semănarea seminței evanghelice nu va avea succes decât numai dacă sămânța este trezită la viață de către roua cerului”. — Id., 571. 572.

Înainte ca apostolii să porceadă la lucrarea dată lor de către Dumnezeu, Domnul le-a spus să aștepte în Ierusalim până vor fi botezați cu Duhul Sfânt. În timp ce așteptau, toți „stăruiau într-o inimă la rugăciune și cereri”. Ca răspuns la cererile lor stăruitoare, Duhul Sfânt S'a revărsat asupra lor în măsură bogată, și a avut loc o lucrare minunată. N'ar trebui ca și noi, în decursul acestei Săptămâni de Rugăciune, să căutăm uniți și cu cea mai mare seriozitate revărsarea Duhului Său Sfânt asupra noastră pentru ca lucrarea Sa să poată fi încheiată pe întreaga față a pământului?

Prin serva Sa aleasă, Domnul ne-a spus că Duhul Sfânt așteaptă ca noi să-L cerem și să-L primim. Iar în Biblie suntem asigurați că Dumnezeu este mai binevoitor să ne dea Duhul Său cel Sfânt, de cum suntem noi binevoitori de a da daruri bune copiilor noștri. De aceea, în credință și unire, să cerem ca ploaia târzie să se reverse asupra noastră. Să ne rugăm ca Dumnezeu să binevoiască să boteze pe poporul Său cu putere pentru serviciu. El este gata să dea atunci când noi suntem gata să primim.

„Trecerea timpului n'a adus nicio schimbare în făgăduința dela plecare a Domnului Hristos de a trimite Duhul Sfânt ca reprezentant al Său. Nu din cauza vreunei restricții din partea lui Dumnezeu nu se revărsă bogățiile harului Său către pământ la oameni. Dacă împlinirea făgăduinței nu se vede așa cum ar trebui, aceasta se întâmplă din cauză că făgăduința nu este apreciată așa cum ar trebui. Dacă noi am fi binevoitori, toți am fi umpluți de Duhul. Oriunde se cugetă puțin la

nevoia după Duhul Sfânt, se vede secetă spirituală, întunec spiritual, decădere și moarte spirituală. Orice câteori lucruri de mai mică însemnătate ocupă atenția, puterea divină necesară pentru creșterea și prosperitatea Bisericii, și care ar aduce odată cu sine toate celelalte binecuvântări, lipsește, cu toate că se oferă în plinătate nemărginită.

„Dacă acesta este mijlocul prin care urmează să primim putere, de ce nu flămânzim și nu însetăm după darul Duhului Sfânt? Pentru ce nu vorbim despre El, nu ne rugăm pentru El, și nu predicăm despre El? Domnul este mai bucuros a da Duhul Sfânt celor ce-I slujesc, de cum sunt părinții să dea daruri bune copiilor lor. În vederea botezării zilnice cu Duhul Sfânt, ar trebui să se roage lui Dumnezeu fiecare lucrător. Grupe de lucrători creștini ar trebui să se adune pentru a cere ajutor special, înțelepciune cerească, pentru a ști cum să planuiască și cum să execute în chip înțeleptesc. În deosebi ar trebui să se roage ca Dumnezeu să boteze pe aleșii Săi ambasadori din câmpurile misionare cu o bogată măsură a Duhului Său. Prezența Duhului Sfânt împreună cu lucrătorii lui Dumnezeu va da vestirii adevărului o putere pe care nu o poate da nici toată onoarea și nici toată slava lumii”. — Faptele Apostolilor, pp. 50. 51.

Ca împreună lucrători cu Dumnezeu avem nevoie de putere. Noi nu putem face față lucrării pentru care am fost chemați. Nu avem nici daruri naturale, nici știință adunată ca să fim în stare de a duce la capăt lucrarea ce stă înaintea poporului lui Dumnezeu. Nu avem nici destui bani nici destulă influență printre oameni și printre națiuni pentru a nădăjdui să ne putem îndeplini sarcina vreodată. Numai prin puterea Duhului Sfânt putem nădăjdui să încheiem lucrarea și să ne întoarcem acasă în glorie. Nimic nu poate lua locul acestei cea mai mare dintre lipsurile noastre. Domnul Hristos știa că numai prin darul Duhului Sfânt se putea face lucrarea și El a făgăduit o bogată revărsare a Duhului prin ploaia târzie.

„Ca Frate mai Mare al neamului omenesc, cunoaște lipsurile acelor cari, apăsați de slăbiciuni și trăind într-o lume de păcat și ispită, totuși doresc să-L servească. El știe că solii pe care vrea să-i trimită sunt oameni slabi, gata de a porni pe căi greșite; dar tuturor acelor cari se predau în total slujbei

Sale El le făgăduiește ajutor ceresc. Însăși pilda Lui este o asigurare că rugăciunea calduroasă și stăruitoare la Dumnezeu făcută în credință — care duce la deplină dependență de Dumnezeu, și la consacrare fără de rezerve în lucrarea Lui, — va isbuti să aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în bătălia îm-

potriva păcatului". — Faptele Apostolilor, p. 756.

În raportul divin cetim despre Barnaba că „era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și credință”. Fapte 11, 24. Dea Bunul Dumnezeu să se poată scrie și în dreptul numelui fiecăruia dintre noi în registrele din ceruri, cuvinte de felul acesta!

Prețul plătit pentru mântuirea noastră

MEADE MACGUIRE

Pentru ca să putem înțelege cel mai mișcător subiect din cele ce au existat, e nevoie să începem cu o amănunțită analizare a naturii păcatului. Indemânarea unui medic sau chirurg este mai bine apreciată de cei cari înțeleg natura primejdioasă sau fatală a bolii pe care el a tratat-o cu succes. Dacă un medic ar reuși să vindece orice caz de cancer, sau orice boală de inimă, cu siguranță că ar fi imediat socotit ca cel mai mare medic din lume, pentru că oamenii recunosc natura mortală a acestor boli.

La fel și concepția noastră în legătură cu prețul și valoarea mântuirii noastre, depinde de cunoașterea și înțelegerea naturii păcatului. Prețuirea Mântuitorului nostru și iubirea noastră pentru El vor fi măsurate prin înțelegerea bolii celei îngrozitoare, mortale și rele, pentru care nu există alt leac decât sângele lui Isus.

Natura păcatului

„Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Rom. 3, 23. Dumnezeu a creat pe Adam și Eva după chipul Său. „Când Adam ieși din mâna Creatorului, el purta în natura sa fizică, mintală și spirituală asemănarea cu Creatorul său”. Dacă nu ar fi păcătuit niciodată, el ar fi continuat să reflecte această asemănare mai mult și tot mai mult, și copiii săi ar fi moștenit aceeași natură curată și fără păcat. Dar neascultarea față de legea divină atât de mult a mânjit și stricat natura omului, încât curând, „toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău”. Gen. 6, 5. Copiii au moștenit această natură decăzută, coruptă și nesfântă, sau firea pământească, care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci

„ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună”. Rom. 8, 7. Domnul spusese: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. Gen. 2, 17. Și în ziua aceea de neascultare, Adam atrase asupra sa moartea spirituală. „Adam născu un fiu după chipul și asemănarea sa”, și fiul moșteni la fel moartea spirituală, pentru că Adam nu putea transmite fiului său ceea ce el însuși nu posedă. Pretutindeni pe unde privim astăzi printre copiii oamenilor, vedem această boală grozavă a păcatului, producând necazuri și durere, crimă, ruină morală și fizică. În această lume, nicio ființă omenească nu a săvârșit vreodată un păcat care să-i fi adus binecuvântare, câștig, adevărată bucurie sau fericire. Cât de uimitor este deci faptul că ființe inteligente, dotate cu rațiune, judecată și voință, continuă pe această cale care le aduce numai întristare, mizerie și moarte!

Una din cele mai mari cauze e că păcatul este amăgitor, de aceea Scriptura ne avertizează împotriva împietririi prin înșelăciunea păcatului.

Păcatul este călcarea legii și el este atât de universal încât nu este greu să privești anumite păcate cu ușurință. Noi ne dăm înapoi cu oroare dela anumite crime grozave, dar foarte natural socotim unele fapte de îngăduință de sine, cari în aparență par neînsemnate, ca nefiind vrednice să fie luate în seamă de Dumnezeu. Aceasta este una din amăgirile celui rău. Niciun păcat nu este prea mic, încât să nu corupă, să nu degradeze și să nu slăbească natura noastră morală. Puține picături de otravă vor produce moartea tot așa de sigur ca și o măsură mult mai mare din aceeași otravă. Deci, plata păcatului a oricărui păcat, este moartea.

Păcatul face deosebirea între cer și iad. Cerul este acolo unde este Dumnezeu, pentru că totul este în ascultare de legea Sa de iubire. Ar putea fi cer și aici pe pământ dacă toți ar fi la fel ascultători. Și cât de minunat am putea avea aceeași ascultare, prin harul lui Dumnezeu, care ar aduce cerul în inimile noastre chiar aici pe pământ!

Ai vizitat vreodată spitalele și ai văzut pe copilași cei mici cari au fost născuți orbi, diformi, sau idioți, și te-ai întrebat vreodată, de ce? Ai văzut bătrâni gârboviți, mergând spre mormânt fără prieteni, fără bani și fără nădejde pentru viitor? Și ai văzut bărbați și femei în prima parte a vieții lor luptându-se cu boli teribile, cari îi vor face nefericiți tot timpul vieții lor, și te-ai întrebat de ce? Ai cetit despre azilurile aglomerate, și de închisorile gemând de bărbați, femei și tineri cu rapoarte înfricoșătoare de crime, și te-ai întrebat, de ce? Răspunsul este: „PACATUL”. Niciun copil nu s’ar fi născut orb, dacă nu ar fi fost păcatul. Nu ar fi fost nevoie de spitale, de aziluri sau de închisori dacă nu ar fi fost păcat.

Acum câțva timp, un prieten, care era angajat de mai mulți ani la o închisoare, mă conduse de-a-lungul nesfârșitelor coridoare, pe lângă celulele celor ce erau închiși acolo pentru toată viața, precum și pe lângă ale celor ce aveau un timp mai limitat, până la camera de execuție și spânzurătoare. Când la sfârșit am ajuns la poartă și ne luam rămas bun, el îmi luă mâna și zise: „Oh, frate MacGuire, dacă tineretul nostru ar putea să vadă, ce am văzut eu, ar lăsa păcatele laoparte!” Cât de ciudat este deci că ființe dotate cu înțelepciune iubesc păcatul, se agață de el, și simt că ar fi un sacrificiu prea mare să se lase de el, pentru ca să câștige viața veșnică!

După ce am privit un moment asupra acestui mic tablou — al naturii și urmărilor păcatului — și asupra faptului că niciun păcat săvârșit de noi în viață nu ne aduce nici cel mai mic avantaj sau binecuvântare, ci potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, aduce în mod inevitabil moartea, mi-am zis: Cum mai este cu putință că ființe inteligente și cu judecată merg an după an și secol după secol pe aceeași cale a călcării? Răspunsul este că ei nu se pot ajuta. Omul nu are putere să se salveze singur dela păcătuire. Când ne dăm în mod serios seama de aceasta, cât de în-

grozitoare apare starea noastră; și când mintea noastră cuprinde realitatea acestui fapt, niciun cuvânt nu mai poate exprima recunoștința noastră față de Acela al cărui sacrificiu și iubire nemărginită a prevăzut o cale de scăpare.

Pedeapsa păcatului

„Plata păcatului este moartea”. Guvernarea morală a vastului univers al lui Dumnezeu este întemeiată pe principiul de dreptate, de sfințenie și de iubire, și Legea lui Dumnezeu este expresia acestor principii. Orice ființă creată care calcă această Lege, se află în răsvrătire împotriva guvernării universului. Pedeapsa unei asemenea încălcări este moartea veșnică. Dacă nu se aplică pedeapsa pentru neascultare și răsvrătire, legea nu ar avea valoare și guvernarea s’ar fărâmița.

Este evident deci, că pedeapsa cu moarte a păcatului pe care Dumnezeu a anunțat-o în Eden, înainte de cădere, nu poate fi revocată, pentru că „fără vărsare de sânge nu este iertare”. Dar de abia Adam și Eva căzuseră sub ispita Satanei, atrăgând asupra-le sentința morții veșnice, când Dumnezeu le și descoperi planul iubirii infinite, prin care ei puteau scăpa de moarte și să fie restatorniciți după asemănarea lui Dumnezeu. Numai înțelepciunea dumnezeiască putea să conceapă și să înfăptuiască un asemenea plan.

Păcatul omului a corupt într’atât natura sa, încât el nu mai putea să mai facă nimic pentru a se salva pe sine, și nici nu se mai putea opri dela păcătuire. Legea cerea moartea păcătosului. Fiul lui Dumnezeu și-a propus să ia locul păcătosului, să-i poarte povara vinovăției, și să sufere din plin pedeapsa legii. Dacă păcătosul ar vrea să se pocăiască primind pe Isus ca Mântuitor al său, și să se predea fără rezerve Lui, toate păcatele sale ar fi iertate și șterse, iar natura divină s’ar restaura în el, în așa fel încât ar putea să trăiască în ascultare față de legea lui Dumnezeu.

„Lucrarea de mântuire avea să constea din restabilirea în om a chipului lui Dumnezeu, din readucerea lui la desăvârșirea în care fusese creat și din străduința în vederea dezvoltării corpului, sufletului și spiritului așa, ca să se poată vedea intenția divină în crearea omului. Acesta este scopul educației, marele scop al vieții”. — Educație, pp. 13. 14.

Iubirea lui Dumnezeu pentru păcătoși

Cu înțelegerea noastră mărginită și omească, dacă nu ne apropiem de Dumnezeu, putem să prindem numai puțin din minunile mântuirii. Nu este destul numai să cunoaștem despre Dumnezeu. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. Ioan 17, 3. A cunoaște pe Dumnezeu este viață, dar mai întâi de toate este iubire. „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții că dragostea este dela Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește nu a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este iubire”. 1 Ioan 4, 7. 8. Cu cât pricepem mai mult iubirea uimitoare, divină și duioasă a lui Dumnezeu pentru păcătoși, cu atât mai mult vom fi în stare să pătrundem în tainele sacrificiului Său ispășitor.

Cu toții suntem familiarizați cu prețioasele cuvinte: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Ioan 3, 16. Dar cuvântul „lumea” este un termen atât de general încât există primejdia că nu vom înțelege natura particulară a iubirii Sale. Cuvântul „oricine” înseamnă orice persoană, de aceea pentru fiecare persoană a dat Tatăl pe Fiul Său, pentru ca orice persoană care crede în El, în adevăratul sens, să aibă viață veșnică.

Cât de minunată este asigurarea iubirii Sale de-a-lungul Scripturilor! „Domnul mi se arată de departe: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea mea”. Ier. 31, 3. Mereu să ne spunem înșine: Ce minunat este că Dumnezeu m'a iubit cu o iubire veșnică! „El ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și fără prihană”. Efes. 1, 4. Dumnezeu cunoaște sfârșitul dela început, și El te cunoaște pe tine și pe mine înainte de întemeierea lumii; de aceea ne și alese în Sine și chiar ne scrie numele noastre în Cartea cerului. Apoc. 17, 8. Această minunată iubire, care este chiar natura lui Dumnezeu, dovedită în planul mântuirii, a deschis din nou porțile Paradisului acelor cari se îndepărtaseră în păcat, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.

Legea lui Dumnezeu pronunțase sentința morții asupra păcătosului. Dumnezeu nu putea nici revoca și nici schimba legea, pentru că

ea este expresia propriei Sale naturi și caracter. Dar, O, iubire înmărmuritoare! Dumnezeu Și-a propus să ia locul tău și al meu, și ca înlocuitor al nostru să sufere pedeapsa legii, ca noi să putem fi salvați dela moartea veșnică.

Sacrificiul ispășitor

„Hristos de asemenea a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu”. 1 Petru 3, 18. „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, pentru ca să căpătăm înfierea”. Gal. 4, 4. 5. Era necesar ca El să lase înalta Sa poziție pe care o avea la Tatăl, și toată mărirea cerului și să vină pe acest pământ întunecat spre a-și lua locul printre cei pe cari El i-a ales să-i mântuiască. El a trebuit să asculte de legea divină și să întâmpine orice cerință a lui Dumnezeu în omenescul nostru, spre a arăta că o astfel de viață este posibilă pentru oricine care ar vrea să-L primească. Inconjurat din toate părțile de orbire, de egoism și de cruzimea oamenilor răi, El a trăit o viață curată și sfântă.

Prețioase și vitale adevăruri se găsesc în învățăturile Sale. Se pot învăța lecțiuni minunate dacă cugetăm asupra slujirii Sale iubitoare față de cei săraci, necăjiți, suferinzi și îngreuiți de păcate. Dar mai presus de orice avem nevoie să medităm asupra experienței din Ghetsemani și de pe Calvar, unde prin sacrificii și suferinți neînchipuite, a fost plătit din plin prețul pentru mântuirea noastră.

Să ne luăm câteva minute și să contemplăm marele eveniment care marchează locul de întâlnire a celor două veșnicii.

Împreună cu ucenicii Săi, El se îndreptase către partea cea liniștită a muntelui, și izolându-Se puțin, căzu pe fața Sa, „Se rugă cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească dela moarte, și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui”. Ebr. 5, 7. Ucenicii Săi, cari ar fi trebuit să se roage pentru El și pentru sine, dormeau. Iar marea încercare era încă înaintea Lui.

A urmat apoi flacăra torțelor, a apărut trădătorul, și cu el o mare mulțime de oameni cu săbii și ciomege, trimiși de marele preot, cărturari și bătrâni. Aceștia L-au arestat și L-au dus spre a fi îmbrăcat în palatul marelui preot. Au trecut ore întregi pline de întristări și de așteptări. În zori a fost dus îna-

în fața marelui preot și a sinedriului: Apoi a fost judecat înaintea lui Pilat, guvernatorul roman, și de aici dus în palatul lui Irod. De către soldații lui Irod a fost tratat foarte aspru, și apoi dus înapoi la Pilat. Acum urmează scena cea dureroasă a falsei acuzări și a strigătului mulțimii care cerea moartea Lui.

„Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința”. Isa. 53, 3. El a fost condamnat și biciuit, și aceste lungi ore de mari chinuri sufletești și trupești în cari erau strânse veșniciile, și-au ajuns culmea când a fost luat și dus spre Calvar.

În această lume nu a mai dovedit nimeni un caracter asemănător. Nimeni nu a mai trecut prin umiliri, învinuiri false, torturi și rușine, cu o asemenea resemnare, răbdare și tăcere. „Când a fost chinuit și asuprit, nu a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu a deschis gura”. Isa. 53, 7. „Când era batjocorit nu răspundea cu batjocuri, și când era chinuit nu amenința”. 1 Petru 2, 23.

Când cuiele au pătruns prin mâinile și picioarele Sale, și a fost fixat pe cruce, și ridicat de pe pământ, El Se ruga: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Luca 23, 34.

Acestea s'au petrecut cam pe la orele nouă, și timp de trei ore, mulțimea se îngrămădi la cruce; soldații râzând și batjocorind; marele preot, cărturarii și bătrânii de asemenea bătându-și joc de El și zicând: „Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El! S'a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă Il iubește. Căci a zis: „Eu sunt fiul lui Dumnezeu”. Tâlharii care erau răstigniți împreună cu El li aruncau aceleași cuvinte de batjocură”. Matei 27, 42—44.

Din miile de oameni pe cari El li binecuvântase și vindecase, îi scăpase din întunerecul întristărilor și suferințelor, nu se găsea niciun prieten iubitor spre a-I rosti un cuvânt de încurajare în acel ceas de întunerec.

Și acum, paloarea întunerecului s'a așezat în jurul crucii, un întunerec care fără îndoială a pătruns în cele mai îndepărtate părți ale universului, pentru că Creatorul universului murea în locul omului păcătos. Era un întunerec care a simbolizat acea experiență nepusă când de pe buzele Mântuitorului a fost smuls strigătul de moarte: „Dumnezeul Meu,

Dumnezeul Meu pentru ce M'ai părăsit”. Plata păcatului este moartea, și acum cel fără de păcat, care nu a călcat niciodată vreun precept al Legii Divine, murea, pentru că „El a fost făcut păcat pentru noi”. El mergea în acel întunerec despărțitor de Dumnezeu în care încă nu a mers vreun suflet omenesc.

În clipele acelea El nu era preocupat de tortura crudă a crucii, de suferințele corporale îndurate din partea vrăjmașilor Săi, și nici de faptul că fusese părăsit de prietenii Lui. Dar cuvintele nu pot să descrie, iar noi nu putem concepe grozăvia poverii pricinuită de păcatele tale și ale mele, de păcatele întregii lumi, care Il cufundau pe El mai mult și tot mai mult, în întunerecul, din cauza căruia El era ispitit să creadă că ar putea fi părăsit de Dumnezeu. El făcea aceasta pentru tine și pentru mine, pentru că El ne-a iubit cu o iubire veșnică.

Cum ar putea cineva privi această scenă și să mai vadă ceva atrăgător în păcat? Cum ar mai putea iubi păcatul, să se agațe de el, și să ezite de a renunța la el, când vede cum acesta a străpuns sufletul Mântuitorului și l-a zdrobit inima? Să ne rugăm ca bunul Dumnezeu să deștepte simțurile noastre spirituale ca să nu mai fim amăgiți de această otravă crudă și ucigătoare.

Cât ar trebui să-L iubim?

Dumnezeu ne-a spus că acest sacrificiu nemărginit a fost făcut, deoarece El ne-a iubit cu o iubire veșnică. „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre”. 1 Ioan 4, 10: Dacă cunoașterea acestei iubiri și sacrificiu pentru noi nu trezește un răspuns în inimile noastre, numai e nimic altceva ce Dumnezeu ar mai putea face pentru noi. Tot ceea ce ar fi putut face înțelepciunea, puterea nemărginită și iubirea nemăsurată pentru păcătos, a fost făcut la cruce. Dacă aceasta nu trezește în inimile noastre o ură pentru păcat și o foame și o sete pentru îndreptățire, nu este speranță pentru noi, pentru că la cruce Dumnezeu Și-a ajuns marginile resurselor Sale de a ne salva.

Iar acum întrebarea care ar trebui să miște inimile noastre, este: Ce aș putea face ca să-mi arăt iubirea mea pentru Dumnezeu și aprecierea mea pentru iubirea și mila Sa infinită? De răspunsul convenit acestei întrebări depinde

grabnica terminare a lucrării lui Dumnezeu și revenirea lui Isus. Una este să gândești despre crucificare ca un eveniment istoric, care a avut loc acum 2000 de ani, și alta este să înțelegi că păcatul rănește pe Dumnezeu și acum, tot așa cum L-a rănit atunci. Deci de fiecare dată când eu săvârșesc răul și desamăgesc pe Mântuitorul meu, aduc durere și suferință inimii Sale.

Cei cari se gândesc la rezultatul grăbirii sau împiedecării Evangheliei, se gândesc făcând legătura cu sinele sau cu lumea. Puțini sunt cei cari se gândesc făcând legătura cu Dumnezeu. Puțini sunt cei cari își dau seama de suferințele pe cari le-a pricinuit păcatul Creatorului nostru. Tot Cerul a suferit în agonia lui Hristos. Dar suferința aceea nu a început și nici nu s'a terminat în descoperirea Lui în omenescul nostru. Crucea este o descoperire pentru simțurile noastre tocite, a acelei suferinți pe care, chiar dela începuturile ei, a adus-o păcatul inimii lui Dumnezeu.

Fiecare zi care întârzie revenirea lui Isus, face ca Dumnezeu să sufere. Când privește asupra întinsului univers, totul este pace, iubire și fericire. Numai în această singură planetă domnește răsvrătirea. Păcatul, suferința, crima și cruzimea diabolică cresc din rău în mai rău, făcând ca în felul acesta să se continue suferința în inima lui Dumnezeu. El doarește să pună capăt păcatului, să creeze un cer nou și un pământ nou, în care să locuiască dreptatea.

Nu vom privi noi la Acea față iubitoare și să zicem: „Invățătorule, ce aș putea face spre a pune capăt suferințelor Tale? Tu ai suferit

prea mult din cauza marei Tale iubiri ce o ai pentru mine. Eu doresc să dovedesc prețuirea și iubirea mea făcând tot ce-mi stă în putere spre a pune capăt suferințelor”. El ne-a spus că este cu putință grăbirea sau împiedecarea revenirii Domnului. De asemenea ne-a spus, că revenirea Lui a fost întârziată. Cu siguranță că acum este timpul când să punem la o parte tot ce este: iubire de sine, iubire de lume, împreună cu plăcerile și cu nebuniile ei. Este timpul să intrăm într'o așa comuniune cu Isus încât la revenirea Lui să putem continua experiența pe care o nădăduim.

În mișcătoarea parabolă a Cinei celei mari, Isus ne spune cum stăpânul a trimis pe robii Săi de trei ori să cheme pe cei ce fuseseră invitați la cină. Ultima chemare a fost foarte presantă: „Și, stăpânul a zis robului: „Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre ca să mi se umple casa”. Luca 14, 23.

Noi trăim acum în timpul celei de a treia și ultime chemări, pentucă a venit timpul când marea strigare a întregii Solii îngerești, să iasă pe tot pământul.

Atât eu cât și tu mărturisim că suntem slujitori ai Invățătorului ceresc, și dacă Il iubim cu adevărat, nu putem fi nepăsători poruncii categorice: „Ieși la drumuri și la garduri și silește-i ca să vină”. Căutând pe Mântuitorul până ce inimile noastre se umplu de iubire și de puterea Spiritului Sfânt, vom avea succes în câștigare de suflete și aceasta va fi de mai mare folos decât orice alt lucru pe care ni-l poate oferi lumea.

Moralul Misionar și datoria ce ne stă în față

L. H. Christian

„Tu dară îndură greutățile, ca un bun ostaș al lui Hristos”. 2 Tim. 2, 3. „De aceea luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit cu totul”. Efes. 6, 13.

Trei lucruri fac o oștire să fie biruitoare: armamentul, conducerea și moralul. Dintre acestea cea din urmă e hotărâtoare. Moralul

însemnează curaj, însemnează viziune. Moralul este dispoziția de a jertfi și a stăruii. E o convingere lăuntrică pe care o are cineva că biruința este asigurată. Însă moralul nu este mulțumire de sine — o încredere înșelătoare care face pe oameni să nu mai lupte și să ia lucrurile în chip ușuratec. Moralul nu se dă bătut. Nu fuge de poveri. Nu se teme de nici-un vrăjmaș. E gata de luptă. Moralul lui David, mai presus de praștia și pietrele lui, au

înfrânt pe Goliat. Ni se spune că David „a înaintat” și „a alergat” către Filistean.

Moralul misionar însemnează toate însușirile acestea aplicate în lucrarea misionară. Trebuie să le aibă însă nu numai misionarii cari sunt în câmp ci și membrii de acasă. Într'un anumit înțeles moralul misionar este mai hotărâtor în conferința locală de acasă decât în câmpurile misionare depărtate. Cum stau Adventiștii de astăzi în privința aceasta? Chestiunea moralului misionar e de o extremă urgență pentru studenții școlilor noastre misionare ca și pentru profesorii și părinții acestor tineri promițători. Dumnezeu chiamă tineri cari iubesc lucrarea misionară. Nevoia supremă a omului în generația aceasta este o credință personală, din trăite, în Domnul Hristos așa cum e arătată în a treia solie îngeească. Timpul de probă încă mai există iar războiul, bolile și chiar și temuta foamete au fost toate îngăduite de Domnul să mâne omenirea înapoi la Dumnezeu. Noi cari avem de dus solia aceasta trebuie să fim tari în credință și în curaj.

În toate cele din jurul nostru a venit o schimbare. În zilele noastre „creștinismul militant” e ceva rar. Credincioșii unor anumite biserici au încetat de a mai lupta „lupta credinței”. A pierit vechea zeloasă apărare a credinței. În aer plutește un duh de compromis și chiar de teamă. Între ele bisericile sunt în ceartă și se tem de dușmani. Unii se sperie de știință și sunt gata să se predea „fără de condiții”. În privința aceasta un bine cunoscut bărbat de stat spunea de curând:

„În anii dinainte de războiu nimic nu era mai isbitor ca faptul că la multe popoare legea moralei creștine slăbise cu totul. Se poate susține acum că dacă creștinii s'ar fi luptat cu aceeași ardoare pentru adevăr cum s'au luptat alții pentru minciună și rătăcire, fața lucrurilor ar fi fost cu totul alta. O mare schimbare a avut loc în lumea creștină. Punctele cardinale ale credinței creștine cari au fost crezute de multă vreme au fost părăsite. Ceea ce era foarte pe înțeles a ajuns să fie întunecat. Ceea ce ajunsese să fie socotit ca foarte important a ajuns să fie privit ca de foarte mică însemnătate. Urmările scepticismului acestuia în Biserica creștină sunt foarte rele. S'a spus că oridecâteori descoperim păreri greșite la oameni, isvorul lor trebuie căutat în faptul că oamenii au păreri greșite cu

privire la Dumnezeu, și e cu neputință a avea păreri mai greșite despre Dumnezeu, ca aceea de a nu avea nicio părere despre El”.

Omenirea de astăzi curăță terenul pentru a zidi o lume nouă. Toată lumea este de acord că vechea așezare a lucrurilor s'a prăbușit și că dărâmarea este mult mai întinsă decât căderea guvernelor sau a bisericilor. Procedeele de gândire, idealurile morale, filosofia vieții, doctrina despre Dumnezeu, par să fi fost toate cuprinse în răsturnarea aceasta, să fi fost sguduite și aruncate în coptorul de topire al nouilor timpuri. Bătălia cea mare religioasă se dă în jurul lui Dumnezeu și a legii Lui. Este Dumnezeu o ființă personală, sau o putere impersonală? Au oamenii vreo răspundere morală față de El? Are omul o personalitate independentă cu anumite drepturi de netăgăduit? Sau totul se confundă în stat? Toate aceste forme schimbătoare de gândire cer o nouă așezare a lucrurilor. Anumite clase conservatoare doresc să refacă vechea rânduală având aproape aceleași guvernări, legi și relațiuni. Dar majoritatea oamenilor de astăzi cred că lucrul acesta nu este îndestulător, că însăși ființa societății omenești are nevoie să fie lucrată din nou.

Ni se spune că la două săptămâni după Armistițiul din 11 Noembrie 1918, douăzecișidoi regi, și-au pierdut tronurile. În fiecare țară din Europa s'a petrecut o mare răsturnare. Acum la încheierea celui de al doilea Războiu Mondial au avut loc alte schimbări mai adânci și mai întinse. N'a căzut numai regalitatea și nobilimea ci a avut loc și o mare mutare de populații, de bununi și de pământuri. Se spune că peste 25.000.000 de oameni au fost mișcați de la locurile lor și că pribegesc fără casă din țară în țară. Biserici, vecinătăți, înlesniri, întreprinderi comerciale sunt smulse din rădăcină. Dar pentru binele omenirii, reorganizările plănuite în domeniul material și politic trebuie să fie socotite ca fiind fără însemnătate când sunt comparate cu zăpăceala de minte a timpurilor și cu „desrădăcinările spirituale”.

Primejdia cea mai mare care ar slăbi lucrarea misionară de astăzi este teama, adică un simțământ de slăbiciune care atrage înfrângerea. Să nu uităm că în mijlocul acestei lumi frântă în bucăți cu toate întristările, suferințele, cu învățăturile și învățătorii mincinoși, Dumnezeu a așezat Biserica Adventă ca unica

lumină sigură în lume. Pentru a vesti solia adevărată, noi nu ne putem retrage din lume și cu toate acestea trebuie să ne păstrăm deosebiți în credință, spirit și sfințenie. N'a fost niciodată altă biserică, care să-și poată mai puțin îngădui să devină lumească decât Biserica Adventă din acest timp și această generație. Noi trebuie să ne păstrăm deosebiți de lume; deosebiți de literatura ei; deosebiți de primejdiile ei, viclene care se furizează ici și colo în fiecare țară. Dacă am putea vedea cum a pregătit Dumnezeu calea, dacă am putea vedea cum lucrează îngerii asupra inimii oamenilor; dacă am putea vedea scurtimea timpului, și cât de grabnic se va abate asupra noastră ziua de pe urmă a încercării, ne-am trezi și am intra în lucrare cu un zel și cu un curaj cum n'am cunoscut până acum.

Aceasta se potrivește în deosebi tineretului nostru. Mișcarea Adventă a fost totdeauna întărită prin entuziasmul viteaz al tineretului. Primii pionieri au fost aproape toți tineri. Cu repeziciune ajungem în fața lumii acesteia ca unicul popor care ține cu tărie la Evanghelia lui Isus Hristos. Chiar și în câmpurile misionare se realizează lucrul acesta. Adventiștii trebuie să apere vechea Evangheliie cu vechea putere; și în curând vom fi cunoscuți în lumea întreagă ca unica biserică protestantă care se împotrivesc într'adevăr marei mișcări de apostazie și care duce această solie evanghelică în spiritul și puterea Domnului. Știm astăzi că războiul acesta îngrozitor a fost îngăduit de Providența divină pentru a pregăti inima oamenilor să primească solia adventă și pentru a pregăti Biserica sfârșitului să vestească solia. Suferința de negrăit a acestor cinci ani de războiu a fost din partea lui Dumnezeu o chemare pentru păcătoși la pocăință și pentru poporul Său la primirea ploii târzii. Dacă nu suntem în stare să vedem lucrul acesta, atunci suntem cu adevărat orbi. Milioane de oameni își îndreaptă gândul la Evangheliie și noi suntem datori să intrăm pe porțile deschise.

Libertatea pentru lucrarea misionară în lumea de după războiu

Căutând noi să ne adunăm puterile în vederea lucrării ce ne stă în față, desigur încercăm și să vedem dacă porțile sunt acum deschise pentru lucrarea misionară așa cum erau cu câteva zeci de ani mai înainte. Va fi cu putință să trimitem misionari în oricare țară

de pe pământ pentru a duce solia adventă? Răspunsul la întrebarea aceasta este încurajator. La Conferința Națiunilor Unite ce s'a ținut la San Francisco în primăvara anului 1945, problema libertății lucrării misionare a fost discutată în multe adunări. Un mare număr de reprezentanți din aproape toate țările ne-au asigurat în repetate rânduri că țara lor va deschide porțile și va primi pe misionari. Vedem în privința aceasta un semn bun din Japonia. Lucrarea misionară în țara aceea mare fusese tot mai mult restrânsă înainte de războiu. Adorarea împăratului și alte idei păgânești erau stăpâne. Acum pare că totul s'a schimbat. Micadoul însuși a declarat că și el e om ca și ceilalți, iar adevăratul Dumnezeu a fost înălțat. Vedem semne de libertate și prin alte locuri și prindem curaj. Gândind la moralul misionar trebuie să amintim

Curajul credincioșilor din diferite locuri

Trebue să privim ca pe o minune ceea ce ni se spune cu privire la felul cum credincioșia noastră au îndurat greutățile în cursul războiului.

Din Coreea vine raportul despre credincioșie în mijlocul greutăților:

„La izbucnirea războiului aveam în Coreea la 8.000 credincioși din care 3.500 botezați. Mulți din ei au fugit la munți sau în locuri ascunse, cu familia lor, pentru a ține credința.

„Printre cei care au avut o astfel de experiență am aflat o grupă care fugise de prin orașele învecinate și alergase la munți cam la o sută kilometri de Seul. Acolo s'au întâlnit și au organizat o școală de Sabat. Toată ziua lucrau ca să-și câștige hrana tăind lemne și făcând cărbuni. Când vălul amurgului se lăsa asupra văii, oamenii se adunau; și acolo așezați pe iarbă, se închinau înaintea tronului Celui Atotputernic, Care singur cunoștea starea lor, Acela care niciodată nu părăsise pe copiii Săi în decursul veacurilor. Acolo se adunau vreo șasezeci de credincioși strânși laolaltă pentru o perioadă de trei ani, în care timp n'a fost niciun Sabat în care să nu fi ținut serviciu divin...

„Laudă Dumnezeului nostru, care apără pe copiii Săi ca pe lumina ochilor Săi! Când au fost aflați în munți aveau înfățișarea foarte sărăcăcioasă și umilă; cu toate acestea toți au fost la adăpost sigur sub protecția aripilor lui Dumnezeu...”

Înaintare misionară pe drumuri pietroase

Conferința Generală a fost aproape inundată de rapoarte de înaintare în orice câmp în ciuda a multor, multor greutăți întâmpinate în cursul războiului. De repetate ori ne-au venit în minte cuvintele Domnului din Mărturii că lucrarea care n'a fost făcută în vremuri de prosperitate va fi săvârșită în mijlocul unor greutăți ce nu pot fi descrise. Nicio putere pe pământ nu poate opri sau măcar împiedeca proclamarea soliei advente. În Norvegia am câștigat la adevăr mai multe suflete în timpul războiului decât oricând mai înainte. În Cehoslovacia am avut un succes și mai mare. Din China avem această veste bună:

„Deși copleșiți de greutăți nemaipomenite, școala care fusese distrusă în China ocupată de Japonezi a fost reorganizată în munții Chinei apusene și în împrejurări cum nu se poate mai grele a educat sute de tineri consacrați pentru slujba Evangheliei. Casa de editură sărăcită a lucrat în împrejurări tot atât de grele în extremul orient pentru a tipări literatură religioasă. Revista **Semnele Timpului** în limba chineză a fost tipărită pe hârtie proastă lucrată din măduvă de bambu, și cu inflația monetară prețul abonamentului ajunsese până la 2.500 dolari pe an; și cu toate acestea în fiecare lună se expediază 50.000 exemplare de reviste pline de adevăr evanghelic. La începutul războiului, Dr. Charles Dale a rămas curajos la Shanghai pentru a ajuta zece tineri chinezi a-și completa studiile medicale. Mai târziu când aproape fiecare medic american a fost fie internat fie expulsat din China, acești medici creștini au servit în chip strălucit ca medici misionari.

„De exemplu, la depărtatul Spital și Clinică Lanchow, Dr. Paul Hwang a lucrat împreună cu soția sa, cu neobosită eficacitate. În afară de programul său medical încărcat, conduce trei clase biblice săptămânal pentru necredincioși, iar cu data de 13 Ianuarie 1946, scrie: „Mă bucur foarte mult de acest privilegiu, și sunt convins că medicii lipsiți de experiența aceasta sunt lipsiți de cea mai mare binecuvântare pentru sufletul lor”.

Avem motiv să mulțumim lui Dumnezeu pentru mărturia plină de curaj pe care mulți din tinerii noștri au dat-o pentru Domnul în cursul războiului. Mulți dintre ei s'au înapoiat în comunitățile lor nu pentru a avea nevoie de îngrijire spirituală, ci pentru a fi ei un im-

bold la o viață religioasă mai vie. Ei caută să vadă în Biserică o bază de mobilizare a oștirii Impăratului ceresc, unde să fie toți educați pentru lupta spirituală biruitoare. E nevoie de conducere pricepută, bine pregătită, care chiamă la lucru, corespunzând la cerințele unei înalte conduceri spirituale. Un program uriaș ne stă în față. Avem nevoie de a ne da seama de acest program și a avea conducere corespunzătoare cu mărimea programului.

A pierdut totul, afară de credință

Când cetim scrisorile misionarilor și membrilor noștri din ținuturile lovite de sărăcie, suntem mișcați de eroica lor credință. Se dă pe față spiritul marilor eroi ai credinței. Un predicator din acele locuri scrie:

„Am pierdut totul. Nimeni în America nu e așa de sărac ca noi în timpul de față. Când m'am înapoiat dela închisoare n'am mai găsit acasă nici măcar o pereche de pantaloni. A trebuit să predic în pantaloni scurți militari peteciți. Toate dispozițiile mele de predici și materialul adunat, filmele și cărțile s'au dus. Nu scriu pentru a mă plânge, ci doar povestesc faptele. Personal sunt gata să suport totul, dar spun situația lucrării lui Dumnezeu. Imi trebuie cărți pe cari nu le mai pot găsi pe aci... În deosebi cărțile noastre, Mărturiile și alte cărți ale sorei White.

„Mă simt fericit că pot să jertfesc pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru înaintarea ei. Sunt bucuros să dau lucrării Lui locul cel dintâi, și să las nevoile mele, ca de pildă hainele, și altele, în rândul al doilea. Chiar și în pantaloni scurți soldățești peteciți se poate predica cu succes. La sfârșitul lunii trecute am botezat 40 suflete, și suntem în pregătire de a mai boteza încă 40 în curând. Aș fi bucuros dacă aș fi chemat să lucrez undeva unde lucrarea este și mai grea. Fie ca Bunul Dumnezeu să fie arătat și prin rândurile aceste ca un Dumnezeu mare, puternic și plin de milă. Dumnezeul nostru este pretutindeni cu noi. Împreună cu El sărăcia este bogăție și chiar și foamea este plăcută”.

Cuvintele de pe urmă s'au agățat de sufletul meu, căci cu adevărat oamenii aceia au îndurat foame.

Așteptarea unor fapte mult mai mari

Gândul acesta se află aproape în orice scrisoare misionară pe care o primim: servii lui Dumnezeu de pretutindeni cred că se află la

pragul cel de pe urmă al unei mari chemări misionare către lumea întreagă. Fratele W. R. Beach scrie:

„Intr'adevăr, o mare lucrare de reorganizare și reconstrucție stă înaintea noastră în Europa. Cred că în cele din urmă va trebui să dăm drumul la cea mai puternică mișcare de înaintare a Bisericii. Pretutindeni se dă pe față un viu dor după consacrare și lucrare”.

Fratele R. H. Hartwell ne spune la fel. El zice: Trebuie să folosim timpul de față pentru lucrarea de evanghelizare — mult timp nu mai poate fi. Sunt doritor să văd solia înaintând cu putere și fără întârziere. Ceea ce facem aci trebuie făcut repede.

Nevoia de viziune, evlavie și stăruință

Când cercetăm starea de față a lumii se vede lămurit că toate oștile îngerilor răi își îndrumează și concentrează toată iscusința și puterea pentru a fi biruitori în lupta de pe urmă împotriva lui Dumnezeu. Iar în timpul acesta când omenirea este răsturnată și zdrobită, când bunătatea, moralitatea și chiar buna cuviință par să fi murit, Biserica adventă trebuie să stea mai curajoasă și mai hotărâtă ca oricând. Iubirea noastră pentru lucrarea misionară externă trebuie să se adâncească tot mai mult, credința noastră în solie și în biruința ei finală să ajungă mai tare și sprijinul pe care-l dăm să fie mai cuprinzător.

Să cercetăm scopul soliei advente. Ținta urmărită nu e de a forma o nouă sectă sau numai de a aduna un mare număr de membri. Ea nu este o întreprindere bisericească mon-

dială. Nu urmărește bani sau bunuri trecătoare. Ea este cea mai de pe urmă chemare a Evangheliei, cea mai de pe urmă avertizare dată de Dumnezeu omenirii. Trebuie să fie predicată la orice neam, limbă și popor. În iubirea Lui nemărginită, Domnul face cunoscut apropierea venirii Domnului Hristos, pentru a pregăti un popor care să-L întâmpine în pace. Neamurile din zilele noastre s'au depărtat de Dumnezeu. Ele urăsc pe Fiul Lui și calcă în picioare legea Lui. Nu doresc ca „El să împărățească peste ei”. Dar iubirea Lui cea mare nu-i poate părăsi. El dorește să mântuiască chiar și pe cel mai rău, chiar și pe cel mai stricat.

Bunul Dumnezeu să trezească poporul Său și să aprindă pe servii Săi pentru cauza adevărului. Niciodată de când există omenirea n'a avut Biserica un apel atât de sguduitor, atât de cel mai de pe urmă, atât de hotărât, ca această chemare pe care stările de după războiu și aceste porți deschise i-o face acum. Chiar și acum săvârșim într'adevăr fapte mari. Anul trecut am trimis 186 misionari. Aceasta este o minunată realizare, dar anul acesta ar trebui să trimitem de două ori mai mulți, iar în 1947 ar trebui să trimitem de patru ori cât am trimis atunci. Darurile noastre misionare nu ne ajung nici pe departe. Dar chiar mai mult decât daruri misionare, ceea ce ne trebuie este o credință vie, o viziune lămurită, și mai presus de toate o iubire pasionată pentru suflete. Solia adventă nu trebuie să cadă din cauza lipsei de morală misionar.

STRANGETI-VA COMORI IN CER

T. D. NICHOL

Biblia este plină de porunci inspirate pentru călăuzirea vieții noastre. Unele se leagă chiar de bunurile noastre pământești. Iată cuvintele solemne ale Domnului Hristos: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. Mat. 6, 19—21.

Domnul ne poruncește să nu ne adunăm comori pe pământ. Dar face mai mult decât a-

tât. El ne poruncește să ne adunăm comori în cer, unde comorile noastre vor fi în siguranță. În cer nu este inflație. Acolo totul își are valoarea adevărată și veșnică. Aceeași valoare au avut-o în toată veșnicia. În cer nu sunt războaie care să distrugă cetățile ei sau să ruineze bogățiile ei nețărnumite. Acolo a fost de mult un războiu. Dar conducătorul rebel a fost alungat din cer cu toți simpatizanții și a ajuns pe pământul acesta. De aceea avem și noi fără încetare războaie și pustiiri în lumea noastră. În cer nu sunt hoți. Nimeni

nu fură. Domnul ne spune că acolo e locul unde să ne adunăm comorile.

Dar cum facem lucrul acesta? Mai întâi cheltuind viața noastră, timpul nostru, totul în slujba lui Dumnezeu. Suntem ai lui Dumnezeu prin răscumpărare și de aceea ar trebui să proslăvim pe Dumnezeu în corpul și în duhul nostru, care sunt ale lui Dumnezeu. Noi dovedim consacrarea noastră și iubirea noastră față de El, cheltuind cele mai bune puteri ale noastre și cea mai bună parte de timp pentru a face să înainteze Impărăția cerului.

Sunt unii cari spun tare cu gura lor că iubesc pe Dumnezeu, că ei doresc să vadă lucrarea Lui progresând, dar ei sunt totdeauna prea ocupați cu propriile lor treburi pentru a mai afla timp pentru a-l folosi la promovarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Dacă fiecare ar face cum fac ei, nu s'ar mai face lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Nu e de ajuns a zice „amin” ci trebuie trecut la lucru. Nimeni nu și-a adunat comoară în cer numai prin aceea că zice „amin” la o predică, ce invită pe membrii Comunității să dea din timpul lor pentru lucrare misionară, să devoteze anumite ore din săptămână la o anumită lucrare misionară. „Amin” ajunge la urmă de tot semnul fățarniciei dacă nu este urmat de lucrare.

Taina puterii Generalului Booth

Trebue să aibă loc o cheltuire de timp și de putere din partea noastră dacă vrem să dăm dovadă că într'adevăr avem interes în cele cerești și că suntem hotărâți să ne adunăm comoară în cer. Generalul William Booth, care a întemeiat Oastea Mântuirii și care a îndeplinit o lucrare atât de nobilă pentru Dumnezeu, a fost întrebat despre secretul puterii lui. Pentru aceia cari priveau, părea ceva uimitor ca un om să aibă o așa înflăcărare, putere, râvnă și așa succes în lucrarea lui pentru Dumnezeu. Iată răspunsul pe care l-a dat:

„Am să vă spun secretul. Dumnezeu a fost stăpân pe tot ce este în mine. Au fost oameni cu cap mai mare ca al meu, oameni cu bogate însușiri, dar din ziua când săracii Londrei mi s'au așezat pe inimă, m'am hotărât ca Dumnezeu să aibă pe William Booth în întregime. Și dacă e vreo putere în Oastea Mântuirii, aceasta se datorește faptului că Dumnezeu a

avut întreaga iubire a inimii mele, toată puterea voinței mele, și toată influența vieții mele”.

Va spune cineva că Generalul Booth nu și-a adunat comori în cer? A dat lui Dumnezeu tot ce a avut, toată adorarea inimii sale, toată puterea voinței lui și toată influența vieții lui. Booth era interesat numai în a servi pe Dumnezeu. Nu putea gândi la altceva, nu putea să vadă altceva, nu putea vorbi despre altceva, sau să facă altceva. Era frământat de un singur lucru, asigurându-se că nu reține nimic pentru a nu fi dat lui Dumnezeu.

Ce putere nouă, ce succese noi, ce înaintări noi s'ar vedea în mișcarea adventă dacă mulțimea ei de membri și-ar cheltui hotărât și entusiast inima, timpul și voința pentru Dumnezeu. Vorbim mult despre încheierea lucrării. Aceasta este calea pentru a o încheia. Și aceasta este calea pentru a aduna comori în cer. Fără îndoială că o astfel de consacrare a vieții ar însemna că avem mai puțin timp pentru a ne aduna avere pe pământ. Orele acelea în plus pe care le-am folosi pentru câștig personal și poate pentru a mai băga ceva milioane în buzunarul nostru, vor fi folosite pentru a lărgi hotarele Impărăției lui Dumnezeu. Nu vom avea atât de mulți bani ca să cumpărăm cele mai noi bunătăți și invențiuni. Dar de fapt mintea noastră nu se va gândi atât de mult la bunuri pământești.

Consacrarea veniturilor

Urmașul lui Dumnezeu care-și consacră viața și puterile lui Dumnezeu, va consacra și veniturile sale fie mari, fie mici. Se poate face tot așa de bine consacrarea pungii ca și a inimii. E o legătură strânsă între acestea două. Aceasta ne duce drept la cuvântul de încheiere al spuselor Domnului cu privire la comori: „Căci unde este comoara voastră va fi și inima voastră”.

Aceasta este cheia întregului pasagiu și-i dă accent și însemnătate. Pasagiul poate fi cettit și invers și încă poate fi la fel de adevărat: Unde este inima voastră, acolo va fi și comoara voastră. Avem nevoie de orice fel de ajutor pentru a ne lega inima de cer. Oamenii cari vor merge la cer sunt aceia a căror inimă a și ajuns să fie în cer. Vrem noi să ne asigurăm că interesele și sentimentele inimii noastre sunt totdeauna îndreptate către cer? Atunci să ne așezăm comoara în cer. Comorile lucrează ca un magnet puternic. Ele

pot atrage inima cu putere. Dacă inima va fi atrasă spre cer sau spre pământ aceasta depinde de locul unde avem comoara.

Sunt multe puteri rele în lumea aceasta care tind să ne atragă în jos. De ce am întări atracția aceasta în jos grădindu-ne comoara pe acest pământ? Vrem ca gândurile noastre să sboare fără încetare către cer? Vrem să avem tot mai multă putere divină pentru a rezista atracției lucrurilor pământești în aceste zile de pe urmă? Atunci să ne adunăm comori în cer.

Se vorbește prea des despre bani?

Sunt unii cărora li se pare că prea des se vorbește despre bani în Biserică. Dar când privim chestiunea aceasta de a ne da pe noi și bunurile noastre, așa cum o vede Sfânta Scriptură, nu vom mai găsi loc în inima noastră pentru șoptirile diavolului, că adică se vorbește prea des despre bani. Se plâng oare oamenii bogați ai lumii pentru faptul că li se dau mereu sfaturi cu privire la felul cum ar trebui să-și folosească averea așa fel ca să și-o asigure? Nu. Atunci de ce să ne plângem noi cei care suntem în Biserică? Fiecare îndemn dela amvon pentru a investi banii în lucrarea lui Dumnezeu, este un sfat cu privire la o investire înțeleaptă și sigură.

În tot cursul săptămânii lumea trage de noi în felurite chipuri ca să ne cheltuim banii. Anunțurile din ziare și reviste ne atrag veniturile. În tot timpul zilei reclamele de tot felul prin radio ne înfățișează în chip auzit apelul lor iscusit. Vitrinele magazinelor fac și ele cererea lor fără de glas; iar dacă intrăm în magazin o oaste întreagă de oameni bine școliți în arta aceasta ne ajută să cheltuim cât mai mulți bani. Așa mare succes au toate aceste mijloace de a scotoci prin buzunarele noastre încât la capătul lunii sau al săptămânii nu mai avem nimic în buzunar. Dar rareori auzim pe cineva văitându-se că mereu i se cer bani, chiar dacă îi cheltuește pe lucruri pieritoare. Atunci fără îndoială, noi Adventiștii de Ziua Șaptea n'ar trebui să socotim ca ceva nepotrivit ca reprezentanții Împărăției lui Dumnezeu să facă apel la noi odată pe săptămână să cheltuim pentru cele cerești.

Domnul nu are de fapt nevoie de banii noștri. Dacă ar dori ar putea să schimbe mun-

ții în aur, sau să facă lucrarea Sa cu o legiune de îngeri în loc de oameni cărora să le plătești salarii. Nu, Domnul nu are nevoie de banii noștri, dar noi avem nevoie să-i dăm. Avem nevoie să-i dăm pentru a scăpa de viciul egoismului care stăpânește inima nesfinită. Avem nevoie să-i dăm pentru a fi scoși din îngustimea eului nostru și pentru a fi duși în spirit în depărtatele țări misionare unde darurile noastre, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, înlătură norii întunerecului și duc lumina la cei cari șed în umbra morții. Avem nevoie să dăm pentru ca să simțim că lucrăm împreună cu Dumnezeu.

Parte din taina evlaviei în planul de mântuire este îndurarea Domnului nostru arătată în faptul că ni se dă prilej să fim împreună lucrători cu El. Ce ar fi fost dacă nu ne-ar fi dat prilejul acesta? Ce ar fi fost dacă noi am fi fost chemați să ședem cu brațele încrucișate, ca simpli spectatori, în timp ce Dumnezeu îndeplinea marea dramă a mântuirii numai prin mijlocirea sfinților îngeri! Cum ar fi ars inima în noi de dor de a lua și noi parte la ea. Bucuria vieții creștine este bucuria de a duce și altuia aceeași experiență fericită care ne-a venit nouă. Nouă ne este dat privilegiul acesta, deoarece ni se îngăduie să fim împreună lucrători cu Dumnezeu. Și cum lucrăm cu El? Consacrând viața, veniturile și tot ce suntem, în slujba Lui.

Exemplul martirilor

Ne place să ne gândim la nobilii martiri de pe vremuri. Suntem mișcați când ne gândim cum au jertfit ei pentru Dumnezeu, dându-și viața pentru lucrarea Lui. Cântăm despre noblele lor fapte și zicem că suntem gata să mergem pe urmele lor. Dar poate deabia am sfârșit un imn de acesta mișcător, că diavolul ne și ispitește să credem că ni se cere prea mult pentru lucrarea lui Dumnezeu, că nu vom putea să ne cumpărăm alte covoare pentru casă dacă răspundem cu dărnicie la un apel făcut pentru misiuni.

Trebue să fie o uimire pentru îngeri să vadă pe un Adventist căzând în fața unei astfel de ispite. Ingenii știu cum au trăit martirii și că ei n'aveau covoare nici vechi nici noi în închisorile lor. Mulți dintre noi ar trebui să cugetăm mai mult pentru a ne da seama cum au trăit de fapt și cum au murit martirii. Trebuie să ne aducem aminte de cu-

vintele Domnului: „Vulpile au vizuini și pașările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n'are unde să-și plece capul”.

Dacă reținerea de daruri de bună voie este semn de egoism — și este într'adevăr — ce să mai spunem despre reținerea zecimii care aparține lui Dumnezeu? Cum putem aduna comori în cer dacă reținem aci cele ale lui Dumnezeu? Cât de curios este ca oameni cari spun că-și fac planul să meargă în cer, să înșele pe Dumnezeu. E prea târziu atunci când vin îngerii să ia pe oameni la cer să caute cineva a se pune la curent cu zecimea neplătită mai înainte. Sunt unii cari spun că nu-și pot îngădui să plătească zecimea. Răspunsul este că n'ar putea să-și îngăduie să n'o plătească.

Când nu plătim zecimea nu numai că jefuim pe Dumnezeu de aceea ce I Se cuvine, dar ne jefuim și pe noi înșine de binecuvântările spirituale, de simțul că ne facem datoria, de mulțumirea de a ști că am onorat pe Dumnezeu prin credincioșie în datoriile pe cari El ni le-a pus înainte în Cuvântul Lui. Nu e mulțumire așa de mare decât aceea de a ști că ne-am purtat cinstit față de Dumnezeu în oricare ramură de lucrare a Comunității. Nimeni n'a ajuns să aibă pace în suflet înșelând pe Dumnezeu. Adventistul care jefuește pe Dumnezeu de zecime pentru a plăti o datorie pe care o are față de un om, plătește un preț prea mare pentru orice ajutor financiar pe care l-ar putea câștiga în mod trecător pentru o obligație pământească. Dacă nu ne facem datoria de a plăti lui Dumnezeu ceea ce I datorim, cum putem cere binecuvântarea Lui pentru a ne face în stare să plătim ceea ce datorim oamenilor?

Voturile noastre; le-am îndeplinit?

Vorbind despre purtarea cinstită față de Dumnezeu, ce putem spune despre voturile pe cari le-am făcut în cursul anului și pe cari am făgăduit că le vom plăti înainte de încheierea anului? Sfârșitul anului este aci. Am plătit noi voturile noastre sau am luat noi măsuri ca să le plătim până atunci? Uneori gândim că votul l-am făcut înaintea Comunității sau Conferinței. De fapt voturile le facem înaintea lui Dumnezeu. Și să fim noi mai puțin credincioși în a ne împlini angajamentele luate față de Dumnezeu de cum suntem față de o bancă sau față de cineva care deține o ipotecă asupra casei noastre? Oare nu

va fi nevoie ca unii din noi să ajungă la o înviorare a simțului cinstei de care trebuie să dăm dovadă când e vorba de purtarea noastră față de Domnul?

Biblia de multe ori vorbește despre legăturile noastre cu Dumnezeu ca având înfățișarea unui contract, un legământ, o înțelegere. Domnul ne face nouă făgăduințe, și noi I facem Lui. Nu prea întârziem de a cere lui Dumnezeu să ne plătească ce ne-a făgăduit. El nici nu uită de a ne da cele făgăduite. N'ar fi cu putință ca și El să spună la fel despre noi, că adică noi n'am uitat niciodată de a-I da tot ce am făgăduit Lui și lucrării Lui?

În lucruri de felul acesta ne este adus în față cu cea mai mare putere un fapt de cea mai mare însemnătate pentru viața noastră religioasă, și anume, că adevărata religie nu este numai pe o parte, că nu e numai primire, ci este și dare. Suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, părtași cu El la marea sarcină de a salva omenirea. Statornicie și credincioșie plină de iubire ar trebui să fie semnul după care se cunoaște purtarea noastră față de Domnul dacă vrem să realizăm în viața noastră adevărul măreț că viața creștinilor este un legământ cu Dumnezeu. Profetul Moise a scris: „Când un om va face o juruință Domnului, sau un jurământ prin care se va lega printr'o făgăduială, să nu-și calce cuvântul, ci să facă potrivit cu tot ce i-a ieșit din gură”. Num. 30, 2.

Cât de mare este jertfa noastră?

Uneori suntem ispitiți să credem că facem sacrificii mari pentru lucrarea lui Dumnezeu. Dar facem noi într'adevăr jertfe atât de mari? Suntem noi într'adevăr lipsiți de cele trebuincioase vieții sau de înlesnirile cuviincioase pentru faptul că dăm așa cum dăm? Nu! Locuințele noastre sunt cel puțin la fel de bune, copiii noștri la fel de bine îmbrăcați, ca și ai celor ce nefiind Adventiști au venituri asemănătoare cu ale noastre. Pentru ce se întâmplă aceasta? Răspunsul, în parte este, că Dumnezeu a binecuvântat restul banilor noștri din cauza dărniciei noastre față de El. Dar Domnul a făcut și mai mult. Când ne-a salvat sufletul ne-a scăpat și de obiceiurile cele rele care înghit o mare sumă de bani.

Jocul de cărți este întins în lumea întreagă și miliarde de miliarde se pierd la acest mijloc nenorocit de pierdere de vreme. Adventiștii nu joacă la cărți. Dumnezeu ne-a scă-

pat de aceasta în clipa când am intrat în slujba Lui. Băuturile îmbătătoare sunt folosite în toată lumea și nenumărate miliarde se cheltuesc pe băutură, și mai multe miliarde pentru a face față bolilor și tragediilor aduse de băutură. Adventiștii nu beau băuturi îmbătătoare. Dumnezeu ne-a scăpat de obiceiul acesta în clipa când am ajuns copii ai Lui. Fumatul este un obicei care consumă miliarde. Adventiștii nu fumează. Dumnezeu ne-a scăpat din robia nicotinei. Teatrul, dansul și alte distracții de soiul acesta reprezintă și ele mari cheltueli. Dumnezeu ne-a scăpat și de acestea. Mari sume de bani sunt cheltuite de lume pe giuvaericele. Adventiștii nu poartă giuvaericele.

Din obiceiurile acestea cum și din altele ne-a scăpat Dumnezeu atunci când ne-a mutat din împărăția întunerecului în Impărăția Fiului iubirii Sale. Ceea ce cheltuiește un om la joc de cărți, pe băutură, tutun, teatre, giuvaericele reprezintă o sumă mult mai mare de cât dă în medie un Adventist pentru lucrarea lui Dumnezeu. Poate că nouă ni se pare că dăm mult pentru Dumnezeu, dar cheltuelile nimicitoare de trup și de suflet de cari ne-a scăpat Dumnezeu, sunt mult mai mari.

Acum e timpul, mai mult decât oricând în istoria acestei mișcări advente să luăm seama la cuvintele Domnului nostru de a ne aduza comori în cer. Noi credem că în curând, foarte curând, vom fi luați la cer, și că însuși pământul acesta pe care stăm acum va ajunge un glob de foc sub judecățile lui Dumnezeu. Suntem un popor care spune că mai avem un timp scurt în care să terminăm lucrarea Domnului pe pământ. Acestea sunt timpurile pe cari le-au prezis profeții. Pionierii mișcării advente au văzut mai înainte, prin credință, zilele acestea hotărâtoare. Noi trăim în timpul lor. În zilele acestea se va împlini cuvântul Scripturii care zice, că oamenii își vor arunca banii la cârțițe și la lilioci. În zilele acestea trebuie să aibă loc și o mare înaintare misionară când lumea întreagă deschide din nou porțile larg și ne dă cea din urmă ocazie măreață de a vesti tuturor oamenilor o solie despre care noi credem că ne-a îndreptat-o Dumnezeu. Într'adevăr acestea sunt zilele când să ne adunăm comorile în cer. Nu este un loc mai sigur unde să ni le adunăm.

PĂRTĂȘIA CU ISUS

C. LESTER BOND

Părtășia este prietenia cea mai strânsă pe care o pot lega două sau mai multe ființe. Însemnează viețuire laolaltă. Se întemeiază pe iubire căci cuvântul prieten însemnează: „Cineva care iubeste pe un altul sau este alipit de el; un cunoscut foarte apropiat, un binevoitor, un sprijinitor, un ajutor”. Părtășia cu Isus, însemnează deci, iubire a unuia față de celalt, și mai însemnează că omul este gata să dea și să se dea pentru lucrarea lui Isus așa cum mai întâi Isus a dat și S'a dat pentru alții.

Secretul este iubirea

Înțeleptul a spus: „Cine are mulți prieteni trebuie să fie prietenos, dar este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate”. Prov. 18, 24. Isus este prietenul cel mai bun — cel mai mare Prieten și Binevoitor pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Ființa Lui are

o putere de atracție mai tare decât ar avea oricare altă persoană care a trăit vreodată pe pământ. Vorbind despre această putere, El zicea: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. Ioan 12, 32. Ce se află în Isus de face pe oameni să I se supună despărțindu-se de oricare alt stăpân, și fiind gata să lase totul pentru El și să-L urmeze prin primejdii, sacrificii și chiar prin moarte? Nimeni n'a vorbit ca El. Nu cumva îi atrag frumusețile Lui învățături? Nu cumva îi atrage puterea descoperită în minunile Lui? Nu cumva îi atrage vieța Lui lipsită de păcat? Chiar și cea mai răuvoitoare cercetare nu va afla vreo greșală în El. Nu cumva îi atrage frumusețea caracterului Lui?

Niciuna din acestea nu va putea lămuri minunata putere de atracție a Domnului Isus. Secretul este iubirea. El a venit în lume pen-

tru a descoperi iubirea lui Dumnezeu. El a fost iubirea lui Dumnezeu întrupată în corp omenesc. Vieța Lui a fost numai iubire. Pe căile cele mai minunate El a descoperit iubirea în tot cursul vieții Sale. Oamenii au văzut-o pe chipul Lui, au simțit-o în atingerea Lui, și au auzit-o în glasul Lui. Aceasta a fost puterea cea mare pe care ucenicii au simțit-o în vieța Lui. Felul Lui de prietenie întrecea orice fel de altă prietenie pe care o văzuse sau pe care și-o închipuise ei mai înainte. Aceasta îi atrăgea la El și-i făcea să-L iubească atât de mult, atât de călduros. Numai iubirea trezește iubire. Dragoste cu sila nu se poate. Oamenii pot să primească darurile tale ca pe urmă să te urască. Dar iubirea dă naștere la iubire; inima răspunde la inimă.

Părtășia cu Isus cere asemănare de purtare și de dorințe. „Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?” Amos 3, 3. Isus nu caută la fața oamenilor. El niciodată nu Se schimbă în idealurile și purtarea Lui. El este „același ieri, astăzi și pururea”. El S'a dat ca răscumpărare pentru toți și nimic nu doare El mai mult, decât ca oamenii să răspundă la iubirea Lui, și ca prin harul Lui să aducă vieța lor în ascultare de voința Lui. El vrea ca noi să urcăm la înălțimea vieții creștine la care Se află El. Idealurile și purtarea noastră trebuie să ajungă la fel cu ale Lui. Apostolul Pavel spunea aceasta în următoarele cuvinte: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui”. Fil. 3, 10.

Părtășia suferințelor

Părtășia suferințelor — nu este aceasta părtășia cea mai adâncă, cea mai tare și cea mai strânsă din lume? Inimile ajung într'adevăr să fie una când sunt aruncate în același cup-tor al suferințelor, când sunt supuse la aceleași întristări. Ați văzut în vieța Domnului Isus cât de mișcător căuta această părtășie? El Insuși a apropiat cerul de pământ, și ne-a spus că e bucurie printre îngerii lui Dumnezeu când un păcătos se pocăește. El a primit cu bucurie lucrarea și serviciul lor. Dar când a fost vorba de părtășie în suferință nu a alergat la îngerii, ci la oameni. Numai inima omului putea să răspundă la suferințele Lui. Pe vârful muntelui I s'au arătat Moise și Ilie cari s'au coborât din cer pentru a vorbi cu El

despre suferința și moartea Lui în Ierusalim. Iar în Ghetsemani unde în chinul Său de moarte picături de sudoare mari ca picăturile de sânge curgeau de pe fruntea Lui, cu toate că s'au arătat îngerii din cer pentru a-L întări, El S'a îndreptat către ucenicii Săi cu rugămintea: „Nu puteți veghea cu Mine o oră?” Și cu toate că Domnul a înviat și S'a înălțat la cer, apostolul Pavel a strigat cu foc că socotea toate ca pe un gunoi ca să poată cunoaște pe Hristos, și puterea învierii Lui și **părtășia suferințelor Lui**. Ei bine, atunci, și noi ar trebui să avem aceeași țintă și dorință de a cunoaște părtășia suferințelor Lui.

În timp ce Ioan Huss din Boemia era dus la rug să fie ars, un vechiu prieten s'a desprins din mulțimea prietenilor, și fără să-i spună vreun cuvânt i-a strâns mâna cu putere. A fost un fapt plin de curaj, căci a fi prieten cu „ereticul” ar fi putut însemna moartea. Huss s'a oprit și a spus că numai Dumnezeu știa cât de mult însemna pentru el aceea strângere de mână în clipele acelea grele. Cineva îl înțelesese.

Este și o părtășie tainică și personală a suferințelor Sale. Noi ar trebui să o avem dacă vrem să fim ai Lui. Evanghelia Domnului Hristos este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, deoarece este puterea lui Dumnezeu spre pocăință. În crucea lui Isus Hristos vedem păcatele noastre așa cum le vede Dumnezeu. Crucea este descoperirea îngrozitoare a ceea ce păcatul este și ceea ce face. În lumina iubirii lui Dumnezeu care strălucește asupra crucii, să aducem păcatul vieții noastre pe care am folosit-o atât de puțin spre bine — asprimea, hotărârile grăbite și lipsite de bunătațe, dorințele rele, mândria, lăcomia, iubirea de lume, — să aducem grămadă lucrurile pe cari nu le-am făcut, lucrurile pe cari le-am făcut rău, pe cari le scuzăm așa de lesne, și le uităm așa de ușor. Să ne ridicăm privirea și să vedem dacă a fost vreo durere ca a Lui. Când Il privim pe El și toată iubirea Lui atârând pe cruce întrebăm: „Să nu însemneze nimic faptul că Tu, Domnul nostru ești copleșit de ocară și blestem; că porți coroană de spini; că împotriva Ta se adună gloată să Te batjocorească? Să nu însemneze nimic faptul că Tu atârni acolo părăsit, uitat și ocărit?” E ceva îngrozitor să vedem că păcatele noastre au pricinuit toate acestea. Cu adevărat El a fost rănit pentru păcatele noas-

tre. A fost zdrobit pentru fărădelegile noastre. Răul pe care l-au făcut inimile a împletit coroana dureroasă de spini. E ca și cum mâinile noastre au bătut cuiele acelea și ca și cum noi am înfipt sulița. Pare că nepăsarea și nebunia noastră au strigat: „Ia-L de aici”, păcatele noastre au biciuit, au lovit și au răstignit pe Domnul nostru. Desigur că crucea Domnului Hristos ar trebui să facă păcatele noastre să fie atât de rele, atât de înspăimântătoare, încât mai bine să murim decât să-L mai chinăm vreodată. Această descoperire a iubirii Lui și a nevredniciei noastre trebuie să ne constrângă pe fiecare din noi să strigăm în pocăință împreună cu bietul vameș: „Dumnezeule fii milostiv mie, păcătosul”, iartă-mi toate abaterile mele, și ajută-mi de aci înainte să trăiesc pentru Tine.

Această comuniune a suferințelor Sale trebuie să ne constrângă la o deplină și desăvârșită predare a noastră față de El în așa fel încât mâinile noastre, picioarele noastre și toată ființa noastră să fie date Lui, după cum El a fost dat pentru noi. În liniștea sfântă a acestui Sabat, să facem din nou și cu toată inima, predarea noastră. „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Rom. 12, 1. Cuvintele acestea nu pot fi rostite cu putere și căldură mai mare decât atunci când sunt rostite în fața priveliștei crucei lui Hristos.

Și apoi să cugetăm cu duioșie la ceea ce însemnează această părtășie a suferințelor pentru Domnul Insuși. Este mângâierea și mulțumirea Lui. Atunci vede El chinul sufletului Său și este mulțumit. E bine că putem ajuta la vindecarea acestor răni ale Golgoței răspunzând la iubirea Lui și predându-ne Lui cu totul. Dacă am putea întreba pe Domnul: „Din toată Istoria omenirii și din toate faptele, care bucurie este mai plăcută pentru Tine?” fără îndoială că El va răspunde: „Cel mai ales lucru în cer și pe pământ este să vii într-o lume a păcatului, și să o poți scăpa din blestemul ei, și cu toate acestea să duci pe oameni la pocăință; să ierți și totuși să umpli sufletul de ură față de răul pe care l-au făcut; să rostești iertarea și cu toate acestea să-i faci pe oameni să urască păcatul mai mult pentru că i-ai iertat decât dacă ar fi fost

pedepsiți sau decât dacă ar fi avut să sufere”. Fără îndoială aci este biruința înțelepciunii și a iubirii lui Dumnezeu. Aceasta este bucuria Lui realizată în însăși părtășia suferințelor Lui.

Părtășia în viețuirea împreună

Părtășia cu Isus însemnează viețuirea împreună cu El. Ni se spune despre Moise: „Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui”. Ex. 33, 11. O astfel de împreună viețuire este la îndemâna oricărui copil al lui Dumnezeu de astăzi. El ne îndeamnă „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului”. Ebr. 4, 16. O astfel de împreună viețuire poate să crească și să ajungă o adevărată părtășie numai atunci când rugăciunea ajunge „deschiderea inimii înaintea lui Dumnezeu, ca înaintea unui prieten”. Impreuna viețuire nu este ceva de unul singur. Prietenul vorbește cu prieten. Nu e loc pentru iubire de sine. Prietenia se păstrează numai prin dare și primire. Acela care are cel mai puțin de dat, e cel mai sărăcuțios la primit. De aceea, am face bine dacă am folosi mai mult timp ascultând la Isus, decât vorbind către El. O astfel de împreună viețuire este bine ilustrată de următoarea întâmplare:

Profesorul J. A. Bengel, învățător într-o școală de băieți, era foarte mult iubit de elevii lui, deoarece se deosebia atât de mult de ceilalți profesori. El ținea totdeauna cu hotărâre la principiu, și cu toate acestea era totdeauna plin de înțelegere, simțind cu alții și bun în purtarea lui cu băieții. Intr-o zi o grupă de băieți au vrut să se asigure ei, dacă ar fi fost cu puțință, care era taina purtării lui atât de deosebită. Unul din băieți a fost pus de ceilalți să meargă acasă la profesorul Bengel și să se ascundă undeva după o perdea, de unde să poată observa felul de viață al profesorului, când era singur în casă la el. Copiii lui Bengel erau mari și locuiau fiecare în casa lui, iar soția lui murise de curând și el rămăsese singur.

Știind că ușile erau totdeauna deschise la casa lui Bengel, tânărul se duse acolo spre seară, și se ascunse în locul plănuit așteptând ca nu după multă vreme să sosească profesorul lui. Dar profesorul Bengel nu veni decât târziu noaptea deoarece fusese reținut în altă parte. Băiatul era obosit de atâta rămânere în picioare. Dar nu îndrăsnea să se mai miște.

Profesorul își scoase ghetetele și își puse pantofii de casă. Apoi trase un scaun lângă masă, deschise Biblia și începu să citească. Ceti, timp de o oră și douăzeci de minute, cari păreau băiatului care stătuse acolo în picioare timp de câteva ore, un timp ce nu se mai sfârșește. Apoi fără de formă și ceremonie, dar cu toate acestea foarte cuviincios și evlavios își plecă fruntea pe brațele sale pe masă și rosti cu glas tare: „Îți mulțumesc Doamne Isuse, că suntem la fel de buni prieteni ca și mai înainte. Noapte bună”. Inchise cartea și se duse la culcare, iar băiatul se strecură afară pentru a povesti camarazilor săi cele întâmplate.

Printr'o astfel de împreună viețuire Domnul Isus ajunge să fie simțit în tovărășia Lui cu noi. Zinzendorf în copilărie obișnuia să scrie bilețele Mântuitorului, și le arunca pe fereastră, cu încrederea că El le va lua. Mai târziu în viață, atât de puternică era credința lui în prietenia lui Hristos, încât odată când era pe drum, trimise pe însoțitorul său înapoi pentru ca el să poată convorbi mai liber cu Domnul, cu care vorbea cu glas tare.

Scoala Domnului Hristos

Oridecâteori se formează o astfel de părtășie cu Isus Il vom auzi spunând: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați dela Mine; căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți afla odihnă pentru sufletele voastre”. Mat. 11, 29. Învățăm dela El printr'o cercetare îngrijită cu rugăciune a Cuvântului Său. În El ni se dă îndemnul: „Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus”. Filip. 2, 5. În El nu era iubire de sine. El a venit în lumea aceasta să caute să mântuiască ce era pierdut. El nu S'a lăsat împiedecat de nimic pentru a realiza lucrul acesta. Adesea a spus că nu are timp pentru altceva. El spunea: „Mâncarea Mea este să fac voia Aceluia care M'a trimis și să împlinesc lucrarea Lui”. Ioan 4, 34. „Căci M'am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M'a trimis”. Ioan 6, 38.

Părtășia cu Isus ne va ajuta să ajungem ca El. Privindu-L suntem schimbați după chipul Lui. Luând Cuvântul Lui în viața noastră și ținându-ne de învățăturile Lui, luând în stăpânire făgăduințele Lui, ne facem părtași de firea Sa dumnezeiască. De aceea pasiunea vieții Sale va fi pasiunea noastră. Trebuie să se întâmple aceasta! Cea mai mare bucurie a

noastră va fi să avem parte la lucrarea Lui de a scăpa pe alții dela păcat și să ajutăm pe orice cale cu putință să se încheie lucrarea Evangheliei în toată lumea.

În școala Domnului Hristos sunt anumite cursuri cari trebuie să fie învățate ca în oricare altă școală. Scopul hotărât pentru care a venit Domnul Hristos în lumea aceasta a fost să „mântuiască pe poporul Său de păcatele lor”. Elevii de sub conducerea Lui trebuie să ia parte la lucrarea aceasta. Răspunderea noastră ca creștini nu e un curs facultativ, adică pe care să-l învățăm dacă ne place. E un curs obligatoriu! Face parte din cele care trebuie să fie îndeplinite în viața de creștin. Isus, Directorul nostru, zice urmașilor Săi: „Mergeți”, și, „voi sunteți martorii Mei”. Ascultarea de poruncile acestea va însemna, poate, să facem lucrările cele mai umile și cele mai înjositoare, sau să mergem în locurile cele mai depărtate ale pământului și să îndrăsnim a face lucrările cele mai grele pentru El. Dar „Mergeți” fie aproape fie departe, însemnează părtășie cu El, deoarece El a făgăduit: „Iată, Eu sunt pururea cu voi, chiar până la sfârșitul lumii”. Mat. 28, 20.

Dar noi nu putem mărturisi pe Domnul Hristos, sau să-L facem cunoscut dacă nu-L cunoaștem pe deplin. În alte cuvinte noi nu putem câștiga pe alții la Hristos, dacă suntem străini de El. Când părtășia noastră cu Isus este adevărată și din toată inima, chiar fără să ne mai gândim, vom descoperi aceasta în fața altora.

O fetiță de șase ani a fost dusă de grabă la spital pentru operație în urma unui atac acut de apendicită. Totul se pregătise în camera de operație, iar medicul veni pentru a face operația. Dorind să nu-și sperie mica pacientă, zise: „Acum suntem gata de operație, dar înainte de a face aceasta am vrea ca tu să adormi, și îți vom da să respiri o doctorie care te va ajuta să adormi”.

Privind în fața doctorului fetița zise: „Dacă trebuie să dorm, trebuie să spun mai întâi rugăciunea, căci eu totdeauna spun rugăciunea înainte de a mă culca”.

„Foarte bine”, răspunse doctorul. Iar fetița cu toate durerile ei, se întoarse, îngenunche pe masa de operație și spuse rugăciunea ei de culcare, copilărească.

După ce termină, se întoarce iarăși pe spa-
te și spuse doctorului: „Acum sunt gata să
adorm”.

După operație doctorul se duse acasă, dar
se duse un alt om decât fusese înainte. A
doua zi dimineața se înapoie la spital să-și
vadă mica pacientă, și spuse surorilor: „Fe-
eu trebuie să am părtășia aceasta. Și aseară
Eu nu m'am mai rugat de când eram copil.
Dar când am văzut devoțiunea credincioasă
a acestui copil față de Dumnezeu ei și dul-
cea părtășie ce are cu Isus, mi-am spus că și
eu trebuie să am părtășia aceasta. Și aseară
am îngenunchiat lângă patul meu și mi-am
predat din nou viața în slujba lui Hristos.
De aci înainte vreau să-L servesc pe El”.

Părtășie în biruință

Isus ne cunoaște cât de slabi suntem. „Cum
se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură
Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe
din ce suntem făcuți; Iși aduce aminte că
suntem țărână. Ps. 103, 13. 14. Cunoscând slă-
biciunile și nedestoinicia noastră, El S'a stră-
duit fără încetare, dela căderea omului în pă-
cat, să ne pună totul la îndemână pentru a
ne aduce din nou la vechea părtășie cu El.
Isus S'a dat înainte de întemeierea lumii, și la
vremea potrivită a venit în lume în chip ome-
nesc pentru a dovedi înaintea universului că
era cu putință ca omul, prin harul și puterea
lui Dumnezeu, să trăiască fără păcat. Isus
spunea: „Dela Mine Insumi nu pot face ni-
mic”. Ioan 5, 30. A socotit de nevoie să adu-
ne ca pe o comoară Cuvântul lui Dumnezeu
în inima Sa pentru ca să poată întâmpina bi-
ruitor pe vrăjmaș. Iar când lupta se făcea mai
dârză el petrecea nopți întregi în rugăciuni
cu strigăte tari cerând ajutor și îndrumare
care să-L facă în stare să fie deplin biruitor.
Viața pe care a trăit-o El aci a fost grea;
„Căci n'avem un Mare Preot, care să n'aibă
milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în
toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără
păcat”. Ebr. 4, 15. La încheierea lucrării Lui
pământești El putea să spună: „In lume veți
avea necazuri, dar îndrăsniți, Eu am biruit
lumea”. Ioan 16, 33.

Domnul Isus știe cât de tare este curentul
care se îndreaptă împotriva noastră; cât de
greu este să te lupți cu vrăjmașii din afară și
trădătorii dinăuntru. El a avut să Se lupte cu
același curent, să dea piept cu aceiași vrăj-
mași, dar prin harul Tatălui, a biruit. Și, a-

cum, e gata să ne ajute, căci „prin faptul că
El Insuși a fost ispitit în ceea ce a suferit
poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispi-
tiți”. Ebr. 2, 18.

Unii din voi au de suferit poate mici per-
secuții pentru Domnul Hristos, cu atât mai
greu de suferit, pentru că sunt mici. Ești vor-
bit de rău pe nedrept; prietenii se despart de
tine din cauza Domnului Hristos. Ca și uceni-
cii după ce fuseseră bătuți de sinedriu, mergi
bucurându-te că ai fost socotit vrednic să su-
feri ocară pentru Numele Lui. Iată prilejul
de a cunoaște pe Isus așa cum altfel nu L-ai
fi putut cunoaște.

Când totul merge bine, sau când lupta se
îndârjește ține-te lipit de Isus. El niciodată
nu e departe de vreunul dintre noi. Făgăduin-
ța Lui plină de asigurare zice: „Nu te teme,
căci Eu sunt cu Tine; nu te uita cu îngrijo-
rare căci Eu sunt Dumnezeu Tău; Eu te în-
tăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin-
nesc cu dreapta Mea biruitoare”. Isa. 41, 10.
Primejdia pentru noi este de a ne crede că
stăm bine. Poate credem că n'avem nevoie
de ajutorul și de părtășia Lui. Dar nimeni nu
e în siguranță nici măcar o zi sau o oră da-
că nu se ține de mâna Domnului care să-L
călăuzească. Foarte mulți creștini sunt ca
băiețelul care a vizitat într'un Sabat aduna-
rea noastră. Văzând că atât el cât și părinții
lui erau vizitatori, unul din predicatori a mers
către dâșii și după ce s'a recomandat, i-a
salutat, și a invitat pe copil să meargă jos la
grădinița de copii. Băiețelul spuse: „Da, dom-
nule, merg bucuros”. „Foarte bine”, răspunse
predicatorul. „Vino cu mine și am să-ți arăt
drumul”. Ieșind pe sală predicatorul întinse
mâna și-l apucă de mână, dar băiețelul își
trase mâna și vorbi semeț: „Pot să merg sin-
gur”. Ajunseră la scările ce duceau la sub-
sol și începură să coboare, când un bărbat se
apropie din întunerecul sălii de jos. Deodată
băiețelul se alătură strâns de predicator și
întinse mâna în sus zicând: „Te rog, ia-mă
de mână”.

Astăzi Domnul Isus ne spune: „Nu vrei să
strigi acum la Mine: „Tată, Tu ai fost Priete-
nul tinereții mele!” Ier. 3, 4. Să răspundem
la această chemare plină de milă și să ne pre-
dăm cu totul purtării Sale de grijă. Fie ca
părtășia noastră cu Isus să fie adevărată și
statornică „deoarece suntem mai mult decât
biruitori, prin Acela care ne-a iubit”. Rom.
8, 37.

„Intră în corabie, tu și toată casa ta“

J. L. McELHANY

„Domnul a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni”. Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul... Și Noe a intrat în corabie cu fiii săi, cu nevestă-sa și cu nevestele fiilor săi, din pricina apelor potopului”. Gen. 7, 1. 5. 7.

Cele arătate în acest text biblic au fost întâmplarea cea mai de pe urmă care a pus capăt lumii dinainte de potop. Multă vreme, răbdarea, îndurarea și mila lui Dumnezeu se luptase cu un neam rău de oameni. În cele din urmă a mărginit la o sută douăzeci de ani timpul cât mai puteau fi puși la încercare.

„Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămânea pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: de aceea zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani...” Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și S'a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, dela om până la vite, până la târitoare și până la pasările cerului; căci Imi pare rău că i-am făcut”. Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului”. Gen. 6, 3. 5. 7. 8.

Noe a folosit cei o sută douăzeci de ani predicând neamului acela nepocăit și făcând corabia. El a crezut Cuvântul lui Dumnezeu, în ciuda faptului că până atunci nu fusese nimic în natură care să sprijinească ideea că lumea ar putea fi acoperită de un potop de apă. Increderea lui și credința lui neîndoelnică au avut ca urmare ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. „Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu”. Gen. 6, 22.

În cele din urmă corabia a fost gata, cei o sută douăzeci de ani s'au sfârșit. Din nou Domnul a spus lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta”. În tot acel timp îndelungat Noe și familia lui munciseră și sacrificaseră împreună la clădirea corăbiei. Toate bunurile lor pământești se topiseră în lucrare. Nu le mai rămăsese nimic ce să-i lege de lume. Ei vedeau în corabie mijlocul mântuirii același care prin credință își sprijină nădejdea pe siguranța Cuvântului lui Dumnezeu.

Izbânda lui Noe de a-și salva familia dela

pieire împreună cu oamenii dinainte de potop s'a întemiat pe faptul că el și-a pus credința la lucru. El a răspuns la fiecare cerere a Domnului. Inconjurați de stricăciunea cea mai de rând și-a ținut familia deosebită și în același timp ei s'au devotat lucrării pe care le-o pusese înainte Dumnezeu. Când a venit chemarea cea mai de pe urmă de a intra în corabie și să afle acolo, scăpare de furtuna gata să vină, ei au fost gata să răspundă.

Serva Domnului ne-a lăsat o descriere uimitoare și vie a timpurilor și întâmplărilor lui Noe. Indemnăm din toată inima să fie cercetate cu multă luare aminte cele de mai jos:

„Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință”. În timp ce Noe da lumii solia sa de avertizare, faptele lui mărturiseau despre sinceritatea lui. În felul acesta credința lui a fost făcută desăvârșită și scoasă la iveală. El a dat lumii exemplu de ceea ce însemnează a crede întocmai cele spuse de Dumnezeu. Tot ce a avut, a cheltuit pentru corabie. Când a început să ridice corabia aceea uriașă pe pământ uscat, oamenii au venit cu grămada din toate părțile pentru ca să vadă priveliștea aceea nemaicunoscută, și să asculte cuvintele stăruitoare, și calde ale ciudatului predicator. Fiecare lovitură dată la corabie era o mărturie pentru oameni....

„Dar Noe stătu ca o stâncă în mijlocul furtunei. Inconjurat de râsul și batjocura oamenilor, el ieșea și mai mult la iveală prin sfânta lui purtare și prin credincioșia lui neclintită. Cuvintele lui erau însoțite de o putere; deoarece ele erau glasul lui Dumnezeu ce vorbea omului prin servul Său. Legătura cu Dumnezeu îl făcea puternic în tăria puterii nemărginite, în decursul celor o sută douăzeci de ani cât glasul lui solemn a izbit urechile neamului același cu privire la lucruri, cari atât cât putea judeca mintea omenească, erau cu neputință.

„Lumea dinainte de potop zicea că de sute de ani legile naturii nu se schimbaseră. Se-

zoanele veneau unele după altele la rândul lor. Până aci nu căzuse ploaie, pământul fusese umezit de o ceață sau de rouă. Râurile nu trecuseră niciodată de malurile lor, ci își duseseră apele în siguranță în mări. Legi ne-schimbătoare opriseră apele de a da peste maluri. Dar acești gânditori nu recunoșteau mâna Aceluia, care ținuse apele pe loc, zicând: „Până aci să vii, și mai departe nu”. — Patriarhi și Profeți, p. 95. 96.

„Pe măsură ce timpul trecea, fără ca după cât părea, să aibă loc vreo schimbare în natură, oameni a căror inimă tremurase de teamă, începură să se liniștească din nou... Se ținură mai departe de petrecerile și mesele lor îmbuibate; mâncară și băură, sădiră și clădiră, făcând planuri cu privire la câștigurile ce nădăjduiau să aibă în viitor; și se dădură la o nelegiuire și mai mare, și la nepăsare desprețuitoare față de cerințele lui Dumnezeu, pentru ca să dovedească înaintea celorlalți că ei nu se tem de Cel Veșnic. Mai ziceau că dacă ar fi ceva adevăr în cele spuse de Noe, oamenii renumiți — înțelepții, pricepuții, oamenii mari, — ar pricepe lucrurile”. — Id. p. 97.

„Domnul a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni”. Cuvintele de înștiințare ale lui Noe fuseseră lepădate de lume, dar influența și pilda lui avuseseră ca urmare o binecuvântare pentru familia sa. Ca o răsplătire a credincioșiei și integrității sale, Dumnezeu a salvat pe toți membrii familiei lui împreună cu el. Ce încurajare pentru credincioșie din partea părinților!” — Id., p. 98.

În drumul urmat de cercetările noastre de astăzi trebuie să privim la învățătura scoasă din cele petrecute pe timpul lui Noe, de Domnul Isus. Arătând întâmplările acelea ca o preînchipuire a propriei Sale a doua veniri, Mântuitorul spuse:

„Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, aiodoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n'au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului”. Mat. 24, 37—39.

Înainte de potop, Dumnezeu trimise pe Noe să înștiințeze omenirea, ca oamenii să fie duși

la pocăință, și în felul acesta să scape de nimicirea ce-i amenința. Când se apropie timpul celei de a doua arătări a Domnului Hristos, Domnul trimite pe servii Săi cu înștiințarea ca lumea să se pregătească pentru acest mare eveniment. Mulțimea a trăit în neascultare de legea lui Dumnezeu, și acum El plin de milă îi chiamă să asculte de cuvintele ei sfinte. Tuturor acelor cari leapădă păcatele lor prin pocăință față de Dumnezeu și credință față de Domnul Hristos, li se oferă iertare. Dar multora li se pare că se cere un sacrificiu prea mare ca să se lase de păcat. Din cauză că vieța lor nu este în armonie cu principiile curate ale guvernării morale a lui Dumnezeu, ei leapădă înștiințările Lui, și tăgăduesc autoritatea legii Sale”. — Patriarhi și Profeți, p. 102.

„Pe măsură ce se încheia timpul de probă, oamenii dinaintea potopului se dedeau la jocuri și petreceri ațățătoare. Cei cari aveau putere și influență se străduiau să țină mintea oamenilor preocupată cu veselie și petreceri, ca nu cumva vreunul să fie mișcat de ultima solemnă avertizare. Nu vedem repetându-se aceleași lucruri în zilele noastre? În timp ce servii lui Dumnezeu vestesc solia că sfârșitul tuturor lucrurilor s'a apropiat, lumea este adâncită în jocuri și căutare de plăceri. Un șir nesfârșit de ațățări dă naștere la nepăsare față de Dumnezeu, și împiedecă pe oameni de a fi impresionați de singurele adevăruri care pot să-i scape de nimicirea ce vine”. — Id., p. 103.

Ca o solemnă avertizare pentru toți aceia care zic în inima lor: „Domnul meu întârziază”, s'au scris rândurile acestea mișcătoare. Ele ar trebui să fie adânc cercetate de fiecare credincios:

„Servul cel rău zice în inima lui: „Domnul meu zăbovește să vină! El nu spune că Hristos nu va veni. El nu ia în răs ideea celei de a doua veniri a Lui. Dar în inimă, prin purtarea și cuvintele lui, el declară că venirea Domnului întârziază. El izgonește din mintea altora convingerea că Domnul vine în curând. Influența lui face pe oameni să zăbovească lucrurile cu o prefăcută și nepăsătoare încredere. Ei sunt întăriți în vieța lumească și nepricepere. Pasiuni firești, gânduri stricate, ajung să le stăpânească mintea. Servul cel rău mănâncă și bea cu bețivii, se unește cu lumea în căutarea de plăceri. El bate pe cei

împreună slujitori cu el, acuzând și condam-
nând pe cei cari sunt credincioși față de Dom-
nul lor. Ei se amestecă cu lumea. Cei cari le
seamănă calcă legea la fel. E o asemănare
grozavă. Împreună cu lumea el este prins în
laț. „Stăpânul robului aceluia va veni în cea-
sul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și
soarta lui va fi soarta fățarnicilor”.

„Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și
nu vei ști în care ceas voi veni peste tine”.
Venirea lui Hristos va fi o surpriză pentru
învățătorii mincinoși. Ei zic: „Pace și liniște!”
Ca și preoții și învățătorii dinaintea căderii
Ierusalimului, ei caută ca Biserica să se bu-
cure de prosperitate și slavă pământească. Ei
înterpretează semnele timpului ca voină să
vestească așa ceva. Dar ce zice cuvântul In-
spirației? — „O prăpădenie neașteptată va ve-
ni peste ei”. Asupra tuturor acelora cari fac
din lumea aceasta locuința lor, Ziua Domnu-
lui va veni ca un laț. Ea vine ca un hoț pe
furiș.

„Lumea, plină de răscoală și de plăceri ne-
legiuite, a adormit în siguranță trupească. Oa-
menii îndepărtează venirea Domnului. Ei rîd
de avertismente. Cu îngâmfare se spune:
„Toate rămân așa cum erau dela începutul
zidirii”. „Măine vom face tot ca azi, ba încă
și mai rău!” Ne vom da și mai mult la căuta-
rea de plăceri. Dar Hristos zice: „Iată, Eu vin
ca un hoț”. Tocmai în timpul când lumea în-
treabă cu batjocură: „Unde este făgăduința
venirii Lui?” semnele acestea se împlinesc. În
timp ce se strigă: „Pace și liniște!” prăpăde-
nia neînălăturată vine. Când batjocoritorul, cel
care leapădă adevărul, a început să privească
lucrurile cu ușurătate; când oamenii caută să
facă bani fără a ține seama de principii; când
cercetătorul caută cunoștințe de tot felul dar
numai din Biblie nu, Hristos vine ca un hoț.

„Totul se agită în lume. Semnele timpului
se simt în tot locul. Evenimentele gata să aibă
loc aruncă mai înainte umbrele lor. Spiritul
lui Dumnezeu e în curs de a se retrage de pe
pământ, și nenorocire vine după nenorocire
pe apă și pe uscat. Au loc furtuni mari, cu-
tremure de pământ, incendii, înnecuri, crime
de toate felurile. Cine poate ceti viitorul? Un-
de este siguranța? Siguranța nu e în nimic
din cele pământești sau omenești. Oamenii se
grupează cu grabire sub stindardul ce și-au
ales. Nelegiuiții urmăresc mișcările conducă-

torilor lor. Unii așteaptă, priveghează și lu-
crează pentru arătarea Domnului nostru. Al-
ții se aliază sub conducerea generală a primu-
lui mare apostat. Puțini sunt cei cari cred din
toată inima și din tot sufletul că avem să ne
ferim de iad, și că avem de câștigat un cer.

„Criza se furișează asupra noastră. Soarele
strălucește pe cer, trecând pe căile lui obiș-
nuite, și cerurile încă mai spun slava lui Dum-
nezeu. Oamenii încă mai mănâncă și beau,
sădesc și zidesc, se căsătoresc și căsătoresc
pe alții. Comercianții încă mai cumpără și
vând, oamenii încă se mai aruncă unii asupra
altora, luptându-se pentru locul cel mai de
frunte. Iubitorii de plăceri încă se mai duc
cu grămada la teatre, alergări de cai, la jo-
curi de noroc. Stăpânește cea mai mare exci-
tare, și cu toate acestea timpul scurt de pro-
bă e aproape să se încheie, și fiecare caz e
aproape de veșnica hotărîre. Satana vede că
timpul lui e scurt. El a pus pe toți agenții lui
la lucru pentru ca oamenii să fie amăgiți, în-
șelați, ocupați și hipnotizați, până va trece
ziua cercetării și ușa milei se va închide pen-
tru totdeauna.

„Cu solemnitate ni se aduc de-a-lungul vea-
curilor cuvintele Domnului rostite pe Mun-
tele Măslinilor: „Luați seama la voi înșivă ca
nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îm-
buibare de mâncare și băutură, și cu îngrijo-
rările vieții acesteia; și astfel ziua aceea să
vină fără veste asupra voastră”. „Veghiați dar
în tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere
să scăpați de toate lucrurile acestea, cari se
vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea
Fiului Omului”. — Hristos, Lumina lumii, pp.
540. 541.

Cuvintele acestea sunt sguuitoare și so-
lemne. Se îndeplinesc pretutindeni în jurul
nostru. Ne aflăm chiar în mijlocul acestor în-
tâmplări. După cum Noe și familia lui au trăit
în zilele dela sfârșitul lumii dinainte de po-
top, la fel astăzi noi trăim în zilele dela în-
cheierea timpului de probă al lumii. În cu-
rând ușa harului se va închide pentru tot-
deauna. La fel după cum Noe și familia lui au
află scăpare numai intrând în corabie, la fel
și noi astăzi atât ca persoane cât și ca familii
putem afla refugiu, siguranță și mântuire nu-
mai la El, și în ascultare neprecupețită de El.
Domnul Isus vine curând. El ne-o spune, cu-
vântul Lui o descoperă. Semnele timpului în

curs de împlinire ne-o dovedesc. Ca și Noe noi trebuie să ne trăim credința. Astăzi ar trebui să auzim chemarea lui Dumnezeu: „Intră în corabie, tu și toată casa ta”.

Aceasta este o chemare pentru părinți să-și adune familia în jurul lor, să adăpostească și să ferească pe copiii lor de plăcerile, obiceiurile și umblările lumii, stricătoare și nelegiuite. Niciuna din acestea nu va putea fi adusă în Impărăția lui Dumnezeu. Cei cari se agață de lucrurile acestea, sau cari nu-și țin familia adunată laoparte de ele, fac aceasta cu primejdia propriului lor suflet și cu primejdia sufletului copiilor lor.

Advențiștii de Ziua Șaptea știu tot atât de bine ca și Noe, ce așteaptă Dumnezeu dela noi în aceste ceasuri de pe urmă ale omenirii. Ar trebui să fim pe deplin treziți și alarmați cu privire la primejdia ce se ivește pe urma neglijenței, amortelei și nepăsării noastre în privința aceasta. Bogăția, poziția, starea socială, reputația, învățătura, diplomele, toate acestea n'au nicio valoare dacă trecem cu vederea chemarea lui Dumnezeu de a intra în corabie; dacă refuzăm sau chiar dacă trecem cu vederea de a face cele ce El ne spune.

Această prelegere vine la sfârșitul Săptămânii acesteia de Rugăciuni. Să se încheie ea fără de a face o alegere solemnă între lume și Domnul? Să se încheie înainte ca fiecare să se pocăiască de păcatul de a neglija să-și adune familia afară din lume și de a o aduce în corabia adevărului divin? N'ar fi bine ca adunarea de azi să se încheie cu un nou botez al Duhului Sfânt, însoțită de o întoarcere din inimă la Dumnezeu? N'ar trebui să se încheie cu o nouă consacrare din partea fiecărui părinte, și din partea fiecărui copil, ca și din partea fiecărui credincios, pentru o viețuire sfântă și evlavioasă în aceste zile de pe urmă?

E dorința fiecăruia dintre noi să-și consacre din nou inima și viața lucrării și slujirii lui Dumnezeu? Este dorința fiecăruia dintre noi ca înainte de a încheia adunarea aceasta să tragă o linie hotărîtă între lucrurile lumii și acelea cari ne pregătesc în vederea intrării în Impărăția lui Dumnezeu?

„Intră în corabie, tu și toată casa ta”.

„Fiți dar și voi gata, căci în ceasul acela în care nu vă gândiți va veni Fiul omului”.

